

Е. Е. СМИТ ТЕДРИК

Превод от английски: [Неизвестен], 1993

chitanka.info

I. КОВАЧЪТ

— Критичната точка в развитието на човешката цивилизация е тук, разбирате ли, ТУК! — главният физик Скандос посочи с червения си молив резкият скок на хронограмата. — Защо хората са често така глупави? Всяко божие създание, дори с най-примитивен мозък разбира, че сила се придобива с храна, а не когато кръвта ти изтича. За да е силна расата, момичетата трябва да раждат потомство, а не да загиват на жертвения камък в прослава на измислени богове! И това е така лесно да се поправи. Никъде в достижимото от нас време, не се намира друг човек, заемащ такава удачна ключова позиция!

— Съгласен съм, че е лесно — отвърна Фурмън, помощникът му. — Срамно е да позволяваме на Тедрик да умре, без да му дадем възможност да осъществи огромните си способности. Това лесно и просто ще се осъществи именно сега, когато в ръцете му попадна този удивителен метеорит. Но всъщност технологията за производство на високовъглеродна стомана ще бъде открита от друг ковач от друг народ чак след две поколения. Знам, че е съблазнително, Скандос, но и най-малкото намесване в събитията от миналото може да доведе до непредсказуеми и катастрофални последствия.

— Знам това — намръщи се Скандос. — Но много темпорални елементи засега си остават истинска загадка за нас. Ние не си представяме какво именно може да стане. Почти от столетие умеем да се намесваме в миналото, но се боим да действваме — и затова тъпчем на едно място. Досега сме извършили стотици безполезни опити, ако не бъркам, стигнали сме до пореден номер осемстотин и единадесет. Но нима сме открили нещо съществено за развитието на хронофизическата теория?

Той замълча за известно време, а после продължи с нарастваща страстност.

— Изглежда, най-добрият изход се крие във възможността, нашата временна линия мигновено и безболезнено да изчезне. Или ние трябва с отчаяние да си кършим ръцете и да наблюдаваме, как нашата

цивилизация си готви самоунищожението с помощта на литиевите ядрени бомби? Погледни наклона на тази крива? До глобалната катастрофа остават само сто осемдесет и седем години!

— Но нито Съветът, нито Академията позволяват намеса в миналото!

— Хе, това също ми е известно. Затова и не се каня да ги питам. Но питам тебе. Ние двамата заедно знаем за времето повече, от всички физици на нашето столетие. През дългите години съвместна работа, аз се убедих, че твоите разсъждения винаги са целесъобразни и безпристрастни. Ако одобриш решението ми, то ще работим заедно. Ако не — продължаваме внимателните и безцелни опити.

— Доколкото разбирам, ти ми възлагаш отговорността за това решение?

— В определен смисъл, да! Но от друга страна вече съм решил, че ще се облягам на тебе само на половина.

— Тогава — напред!

— Нека става, каквото трябва.

* * *

— Тедрик, ставай!

Ломарианският майстор отвори очи. Събуждането не бе постепенно и дълго, както при изнежен човек от нашето време. Мигновено съзнанието влезе в правата си и той подуши опасността като планински барс. Само преди секунда лежеше отпуснат и тихо похъркваше, а сега скочи от леглото, грабна меча си и с един скок се оказа в средата на стаята. Там застана, готов за бой. Мускулите напрегнато потрепваха, Суровите сиви очи се изпълниха с тревога, ръката, държаща меча, стана твърда като камък. Всяка частица на неговото огромно тяло — шест фута и четири дюйма височина и повече от двеста фунта могъща плът, — бе готова да действа. Острият поглед на ковача веднага съзря мъждукащото сияние, което обгръщаше почти невидимото същество, висящо неподвижно във въздуха.

— Възхищавам ти се, Тедрик!

Това създание, привидение или призрак, не говореше и ломарианинът не чу нито звук; думите сякаш сами се появяваха в дълбините на мозъка му.

— Макар, както виждам, да си поизплашен, но запазваш пълното си самообладание. Всеки друг човек от твоя народ би изпаднал в ужас и щеше да полудее.

— Ти не си от нашият свят, Господарю — Тедрик почтително клекна и коляното му се опря на земята. Той знаеше, че съществуват богове и демони и макар и за пръв път да бе удостоен с такова височайше посещение, през живота си бе слушал за доста такива случаи. И понеже бог на го уби незабавно, това вероятно не влизаше в намеренията му, поне засега. Ковачът наведе глава и продължи да говори: — В Ломара няма богове, които да се възхищават от мен. Освен това нашите богове са твърди и тежки. Какво искаш от мен, странни боже?

— Аз не съм бог. Ако можеше да проникнеш през този мъждукащ заслон, ти с един удар на меча си би ми отрязъл главата и аз веднага ще умра.

— Разбира се, ти си като Сар... — Тедрик прекъсна говора си по средата на думата.

— Ясно, страхуваш се да го кажеш.

— Да, дори човек да е сам, боговете, следователно и жреците, които му служат, могат да ме чуят. Тогава човек ляга на плочата от зелен камък и губи мозъка си, черния дроб и сърцето си.

— Нас никой няма да ни чуе. Властта ми е достатъчна и ти обещавам това.

Тедрик не каза нищо.

— Разбирам съмненията ти. Добре, нека засега да оставим настрана тази тема. Кажи ми, ако искаш нещо да ме попиташ?

— Аз бих желал да знам, как чувам думите ти, макар ти да не произнасяш нито звук. Всъщност, неведоми са божиите пътища. Аз съм ковач и се опитвам да намеря или да направя много як метал, но който да не бъде крехък. Медта не става. Тя не се закалява. Желязото, което добивам, е или прекалено меко или прекалено твърдо и чупливо. Моите смеси и сплави в които влагам различни добавки, също се получават или меки или недостатъчно здрави.

— Е, какво пък, ще се опитам да ти помогна. Ти умееш да изливаш лошо желязо и сив чугун с ниско качество. При обикновените обстоятелства на твоя живот, ти никога не би се научил да правиш високовъглеродна стомана. Това ти трябва и ще ти покажа, как се изготвя.

— Ти можеш ли, Господарю? — очите на ковача направо се възпламениха. — И ще ме научиш?

— За това съм дошъл тук. Но въпросът, дали ще те уча или не, зависи от няколко обстоятелства, които следва да изясним. За какво ти е нужен метал, с други думи, каква е твоята цел?

— Най-великият от нашите богове, Сарпедион, е лош бог и аз смятам да го убия! — очите на Тедрик засвяткаха от омраза и огромните мускули по тялото му заиграха нервно.

— Лош ли? И защо?

— Във всичко е лош! — развълнуваният ковач повиши глас. — Какво хубаво има в бог, който умее само да убива и да вреди? Народът ни, Господарю, се нуждае само спокойно да работи и да не се страхува. Как можем ние в Ломара да живеем щастливо, когато всяка година се случват повече умирения отколкото раждания? Ние останахме прекалено малко. И всички ние, освен жреците, сме длъжни да работим непрекъснато и тежко, че да не умрем от глад.

— Това потвърждава догадките ми. Кажи ми, ако успееш да получиш високовъглеродна стомана, какво ще правиш с нея?

— Ако ми дадеш божественият метал, Господарю, аз ще изкова меч и доспехи. С острия меч ще сека медта и обикновеното желязо. Бронята ще ме предпазва от медните и железни мечове. Това ми е нужно, да премина през тълпата въоръжени жреци и техните наемници.

— Сам ли? Но защо?

— Защото не мога да искам от никого помощ, както не мога да кажа на никого за моята цел. Всеки, който разбере това, много скоро ще се озове на зеления жертвеник. Жреците отдавна ме подозират. Но аз съм най-добрият ковач в Ломара и затова съм още жив. И докато съм жив ще търся, това, което търся!

— Предполагам, че за сражение с цял отряд войници ти трябва нещо повече от добър меч и броня. Ти си един голям оптимист, мой млади дивако!

— Този метал е единственото, за което те моля, Господарю — упорито каза ковача. — Останалото е моя грижа.

— Добре, така да бъде. А после?

— Фигурата на бог Сарпедион, както сигурно знаеш, е направена от камък, дърво, мед и злато, ако не смятаме и скъпоценностите, естествено. Аз ще му взема мозъка, черния дроб и сърцето, ще ги залей с вряло масло и ще ги пренеса в жертва...

— Чакай, чакай! Сарпедион не е живо същество и всъщност никога не е съществувал. Ти сам преди малко каза, че фигурата му е направена от камък, мед и...

— Не бъди така наивен, Господарю мой! Май ме проверяваш? Боговете всъщност са духове. Те са свързани с изображенията си и в известна степен със своите жреци чрез душевната си сила, а може да се каже и жизнена сила. Ако тази връзка се унищожи с огън и жертвоприношение, богът, разбира се, няма да умре, но няма да има възможност да си отмъсти, докато жреците му не изработят нова фигура и не загубят много време и сили, да възстановят разкъсаното. Аз ще направя твое изображение, Господарю мой, където ти ще се настаниш. Аз ще пожертвувам в твоя чест Сарпедион, мой нови страни боже. Но как е името ти, Господарю мой? Аз не мога винаги да те наричам „странен бог“.

— Наричат ме Скандос.

— Ск... Скн... Моят език не е в състояние да произнесе тази дума. Ако ми разрешиш, Повелителю, ще те наричам Лосир.

— Наричай ме, както ти харесва, само не и бог.

— Ти ми се надсмиваш, Господарю Лосир — обидено отвърна Тедрик. — Това, което човек вижда с очите си, слуша с ушите си, особено когато това става без звук, както сега, това е истината. Всеки човек, който те види, че познае в тебе бога.

Скандос се предаде. Той би могъл да спори седмици с упорития ковач без никакъв успех. Дебелоглавият Тедрик прекрасно знаеше, какво е това истина.

— Да сключим договор, Господарю — продължи ковачът. — Стана ли ти ясно, че аз искам да спра пренасянето на човешки жертви на боговете? Повече няма да ги има, дори и за тебе! Готов съм да ти предложа всичко, което пожелаеш, само не и човешки животи. И няма

да си променя решението, дори да се откажеш да ми дадеш божествения метал.

— Добре! Нека твоето решение да е твърдо и окончателно. Не са ми нужни никакви жертви, нито сега, нито в бъдещето. Разбираш ли това?

— Да, Господарю. Разбира се, Сарпедион е велик и могъществен бог и когато ти го пренесе в жертва, между нас ще се осъществи здрава връзка. Но ще бъде ли достатъчна само тази единствена жертва за всички бъдещи времена?

Скандос вътрешно се наруга. Той не искаше да започва спор. В края на краищата, щом Тедрик желае да принесе такава жертва, това си е негова работа.

— Бъди сигурен, че Сарпедион е напълно достатъчен. А що се отнася до изображението което се каниш да направиш... е-е, май няма никаква необходимост.

— Не бива иначе, Господарю мой. Ако те няма в твоя храм, всички ще помислят, че си малък и слаб бог. Освен това фигурата ти ще ни позволи да те викаме, когато имаме нужда от тебе.

— Ти не ще можеш да ме викаш. Дори да се изхитря и да те чуя, което е доста съмнително, аз не бих могъл да ти отвърна. Ако някога отново ме видиш или чуеш, то ще бъде само защото аз ще поискам това, а не ти.

— Забележително! — възкликна Тедрик. — Всички богове действат по този начин и въпреки това, те говорят, чрез жреците си, естествено. Аз се радвам, че си така откровен, Господарю мой Лосир. Но не е ли време да се занимаем с божествения метал?

— Ти си прав. Така, вземи онова голямо парче „метал, който е паднал от небето“, което пазиш в работилницата си...

— Но аз нищо не успях да направя с него, Господарю. Вече се опитвах...

— Това никак не ме учудва. Обикновените метеори са желязно-никеливи, но този включва в състава си и два труднотопими елемента — волфрам и ванадий, които са необходими за нашата цел. Да го разтопиш, трябва да осигуриш по-силен огън. За това ще ти трябват дървени въглища, металургичен кокс и още нещо. Слушай, можеш ли да доставиш от зеленикавия камък, от който е направен жертвеника ви?

— Колкото желаеш!

— Достатъчно е колкото твоето тегло. Още е нужна и черна руда, която ти сам използваш обикновено, около четвърт от твоето тегло...

Инструктажа продължаваше все така подробен, от изходните суровини, до крайния продукт. Накрая Скандос допълни:

— Ако внимателно изпълниш всичките мои указания, ти ще получиш високовъглеродна стомана с добавки от хром, никел, ванадий, молибден и волфрам. Това всъщност ти търсеше. Добре ли запомни думите ми?

— Напълно, Господарю мой. Паметта ми е добра и аз никога нищо не записвам. Запомних всичко: теглото на рудата и въглищата, температурата и всяка стъпка на разтопяване и обработка. Всичко се намира вече в главата ми.

— Тогава си отивам. Довиждане.

— Довиждане, Господарю Лосир. Благодаря ти!

Ломарианецът наведе глава и когато се изправи, странният посетител вече бе изчезнал.

Тедрик легна обратно в постелята си и независимо от обхваналото го възмущение, почти мигновено заспа. А на сутринта, като изгълта огромно количество месо, хляб и мляко, той излезе на двора и извика от ковачницата помощника си и чираците, преди те да са започнали дневната си работа.

— Тази нощ ми се появи странен бог по име Лосир и ми показва, как се изработва добро желязо — каза Тедрик на хората си и тонът му не допускаше никакви възражения. — Затова, край на обикновените ни работи. Коминът на печта да се разгради тухла по тухла, както и покрива. Аз ще ви покажа, как трябва да се преустрои.

Работата закипя. Програмата на Скандос се изпълняваше бързо и без бавене. Накрая в преустроена печ се разгоря огън и пламъците нажежиха до червено безформеното парче метеорит. Тедрик махна с ръце и заповяда да надуват меха все по-бързо и по-бързо. Но в този миг се обади помощника му, който сам бе опитен майстор. Той вярваше напълно на Тедрик, бе му предан безгранично, но тази нова технология му се стори необикновена...

— Млъкни, момко! — сръза го Тедрик. — Прави, каквото ти казвам! Заповядай на тези четирима безделника, да донесат повече вода! След като метала се разтопи, ще покрием печта с мокри кожи и

така ще задържаме горещината по-бавно да се разсейва. Металът трябва да изстине бавно. Ей, вие двамата, хвърляйте повече въглища! По-бързо мърдайте! Сега и аз ще се хвана с духалата. Давай с пълна сила!

Той напрегна могъщата си гърбина. Пламъкът се усили, разгоря, загърмя. Адска топлина бе изпълнила ковачницата. Тялото на Тедрик се покри с пот, но без да престава да работи, той продължи да говори.

— Момко, помниш ли меча, който обикновено нося, онзи с рубините по дръжката?

Помощникът кимна. По лицето на този достоен мъж се появи изразът на страстното желание и в същия миг изпусна тежка въздишка. Цената на този меч се равняваше на половингодишната му заплата.

— Момко, слушай внимателно. Пещта трябва да остане нагорещена през целия ден и цялата нощ. Освен това и за нещо друго трябва да проследиш. Но работата няма да ни отнеме много време — не повече от десетина дни. — Всъщност процесът изискваше седем дни, но Тедрик не искаше тази информация да стигне до ушите на жреците. — Запомни ли? Десет дни. Но през това време ти трябва да изпълняваш всичко, което ти казвам съвсем точно. Тогава ще получиш като награда меча ми с рубините! И останалите, които не бягат от работата, ще получат по железен меч над обикновената заплата! Устройва ли ви такава сделка? — суровият поглед на Тедрик премина по лицата на хората му.

Сделката ги устройваше.

Дойдоха относително спокойните дни, когато бе нужно само да поддържат огъня в пещта. Като предостави това на верния си помощник, Тедрик започна да изработва статуята на новия си бог. Макар този ломарианин да не можеше да се мери с Фидий или Праксител, той без съмнение бе един от най-добрите майстори на своето време. За съжаление той не бе успял добре да разгледа лицето на Скандос. И в резултат главата повече притежаваше чертите на достойния помощник на Тедрик, отколкото на истинския хронофизик. И въпреки това тази най-забележителна част на творбата имаше поне някаква прилика с оригинала. Докато останалите части на изваяното тяло трябваше да внушават уважение и страх и затова торсът на божеството, както и крайниците му, притежаваха огромна мускулатура, която ги превръщаше в нещо дебело и огромно. Отвътре фигурата бе

куха и запълнена с пясък, освен местата където се разполагаха грубите изображения на сърце, черен дроб и мозък, изрязани от твърдо дърво.

* * *

— Те идват, стопанино! — момчето, което наблюдаваше пътя, стремително влетя в ковачницата. — Единадесет души са! — минаваше вече седмият ден от началото на топенето. — Един жрец в медна броня и десет тарконци облечени в желязо: пет стрелци с лък и пет копиеносци.

Тедрик нямаше нужда да казва на момчето, къде да отиде и какво да прави. Двамата се устремиха към оръжието на ковача, като вестителят изпреварваше стопанина си. Това просто доказваше, че той често изпълняваше и функцията на пазач и оръженосец. С неговата помощ Тедрик за няколко минути се облече напълно в желязо.

В резултат на което, когато единадесетте неканени посетители приближиха ковачницата, на вратата ги посрещна въоръжен рицар-гигант, който небрежно се опираше на дръжката на петдесет фунтов чук.

Флагът, веещ се над малкия отряд принадлежеше на жрец-воин трети ранг. Това бе добре. Значи не възприемат сериозно Тедрик, щом не са се погрижили да изпратят нещо по-солидно. И всичко на всичко само десет, ниски, кривокраки и жилави наемници от Тарк. Като войници не бяха чак толкова лоши, но само в случаите, когато имаха работа с противници от тяхната теглова категория.

Отрядът се приближи на няколко крачки и спря.

— Ти си напълно въоръжен, ковачо? — сякаш не повярва на очите си жреца. — Защо?

— А защо не! Такъв навик имам, да посрещам гостите си, в същите дрехи, в каквито и те са дошли.

Те се измериха с предизвикателни погледи. След кратката пауза ковачът запита с едва скрита насмешка:

— На какво дължа честта да ви видя, жрецо? Нима не съм си платил, както се полага, данъка на великия бог?

— Така е, платил си го, но аз не съм тук заради данъка. Разнесе се слух, че при тебе се е явило странно божество, което е говорило с

тебе и те е наставлявало в занаята ти и ти си направил неговото изображение.

— Не крия това. Аз нямам тайни от великия Сарпедион и неговите слуги.

— Възможно е. Но подобно поведение не подобава на божество, ама никак не подобава. Защо богът се е явил на тебе, а не на някой от нас, служителите на Храма?

— Това божество не прилича на Сарпедион. И всичко, което ще помоля бог Сарпедион и неговите слуги е, да ме оставят на мира. Аз добре плащам за това.

— Какъв договор си сключил с този Лосир? И каква цена плащаш за това?

— Засега не съм сключил никаква сделка. Удивен съм, разбира се, всъщност, кой съм аз? Прост човек. Ковач! Но мога ли да разбера пътя на бога? Мисля, че той след време ще каже цената си. Каквато и да е, аз ще платя с радост.

— Че ще платиш не се съмнявам. Но не на този Лосир, а на великия Сарпедион. Затова ти заповядвам, веднага да унищожиш изображението на този лъжлив бог!

— Ти ми заповядваш? Но защо? Нима да имаш личен бог е противозаконно? Повечето семейства в Ломар си имат свои богове-закрилници.

— Но не такива, като твоя. Сарпедион не желае твоят Лосир да съществува.

— Но той съществува! Нима великият бог е така изплашен и така слаб, че не може сам да се защитава от...

— Пази се, ковачо! И замълчи! Не богохулствай, иначе ще загинеш!

— Случвало ми се е, да богохулствам и преди, но Сарпедион не ме е докосвал. Поне, докато неговите жреци не получаваха такъв хубав данък от мен във вид на отлично желязо, което само аз мога да изработвам.

— Разнесоха се слухове и за новото желязо. Разкажи ни точно, как трябва да се прави.

— Жрецо, ти знаеш как аз отговарям на такъв въпрос. Това е тайна само моя и на моя бог!

— О! Ние имаме начини, които заставят да се разприказват и най-големите богохулници и твърдоглавци! Хора, хванете го! И разбийте дяволското изображение!

— Стойте на мястото си! — изрева Тедрик с такъв силен глас, че нито един човек не помръдна от мястото си. — Ако някой се осмели да направи крачка напред или да шавне с копието или лъка, да знае, че мозъкът ти, жрецо, ще се залепи по стените на ковачницата ми! Може ли медното гърне на главата ти да издържи удара на този чук? Може ли тлъстото ти тяло да се движи достатъчно бързо, че да избегне моя удар? Обещавам ти, че всички тези плъхове, които си довел, ще умрат преди да са успели да ме съборят на земята! А ако ме убиете, какво добро ще направите на Сарпедион, когато го лишавате от неговата част прекрасно желязо? Помисли над това, жрецо!

Известно време жрецът измерваше с поглед разсвирепялия се майстор. После, изглежда реши, че набелязаната жертва, едва ли ще бъде хваната жива и затова се обърна с гръб и заповяда на отряда си да тръгне обратно по улицата.

Тедрик веднага се върна в ковачницата. Ясно разбираше, че заплахите на жреца, не се явяват просто разклащане на въздуха. Сега рискът още не е голям, но следващото посещение, няма да бъде толкова мирно. За щастие той бе взел всички необходими предпазни мерки. Нито един от неговите хора не знаеше, че в затворените глинени съдове, които той подлага на такова внимателно нагриване, се намират само дървени въглища и кокс. В същото време, бронята и шлема, меча и щита, бравата и чука, се закаляват в масло при температурата на врящата вода. Ваната за това се намираше край огнището на светая-светих на ковачницата — малката стаичка зад спалнята на Тедрик, в която той обикновено извършваше магическите обреди на ковачите, с които придаваше здравина на изделията си.

Вечерта подбра подходящ точилен камък със съвсем ситни зърна и се захвана да оформя режещите ръбове на новия си меч. После старателно закрепил двуръката дръжка с масивния ефес. Изкусните потръпващи пръсти на майстора поглаждаха, опипваха и изучаваха всеки сантиметър на стоманеното острие. Той ласкаво галеше с дланта си студената повърхност и усещаше скритата в нея сила и мощ. Да, това бе неизвестна преди сплав! Истински божествен метал!

На масата, върху брус от твърд дъб лежеше ивица черно желязо широко пет дюйма и дебело колкото пръст. Той леко чукна по нея с меч си. Разнесе се звън, приличащ на камбанен и на желязната повърхност се появи резка. Тогава хвана дръжката с две ръце и нанесе удар от средна сила — на острието не се виждаше никаква следа. Пое си дълбоко дъх и подложи божествения метал на последното изпитание. Удари с всичка сила на която бе способен. Той никога не бе замахвал досега така с меч. Подобно нещо си бе позволявал само с ковашкият чук или бойната брадва. Раздаде се рязък звънтящ звук, частите на разрязаната ивица се разлетяха на противоположни страни, а ужасното острие се заби яко в дъбовия брус. Той измъкна оръжието и загледа блестящото си изделие:

НИКАКВИ ИЗМЕНЕНИЯ!

За миг се превърна в мраморна статуя, така бе поразен от видяното, после сърцето му се изпълни с ликуване.

Сега оставаше само да нагласи закопчалките и кожените връзки към бронята. За тази работа му бяха необходими два дни. Така че, когато служителите на Сарпедион се самопоканиха отново, облечени в тежко снаряжение от най-доброто си желязо и готови да го надвият с броя си и живото тегло, той бе напълно готов за схватката. При това никой не встъпи в преговори с него. Вратата на стаята се отвори, нападателите видяха ковача и с викове се нахвърлиха яростно.

Но Тедрик грижливо бе избрал полесражението. Той ги очакваше в ъгъла. Зад гърба му се намираше стълбата, която водеше на втория етаж. Вдясно стената продължаваше напред цели двадесет фута. Отляво, зад стълбата, също имаше плътна стена. Докато не го изтласкат от тази позиция, едновременно можеха да го атакуват само двама души.

Първият удар бе хоризонтален, на нивото на шията и бе нанесен от Тедрик с такава яростна стремителност, подобна на онази, с която преди няколко дни разцепи ивицата желязо. Божественият меч почти не забави движението си, като разсече броня, плът и кости. Като че за миг главата в шлема и горната част на плещите останаха на мястото си, после тялото на врага рухна долу и заля пода с ведро изтичаща кръв от страшната рана.

Ковачът разбра, че няма никаква необходимост да влага толкова сила във всеки удар. Все едно, никой нямаше да може да се

съпротивлява достатъчно дълго време. Затова със следващия удар, нанесен отгоре надолу, той разсече противника си само до брадата, макар и да можеше да го разполови. При връщането на меча с трети удар отдели главата на поредния божи наемник.

Противниците също нанасяха множество удари, като се целеха в главата, шията или плещите, но не можеха да преодолеят защитните доспехи. Безпокоеше го само грохотът. Пет години бе проектирал и създавал различни видове въоръжение и майсторството му бе неограничено. Дълбокият шлем, който се опираше на рамената, бе подплатен с дебел слой кожи, а също и бронята, която защитава гърдите и гърба. Наложил му се да пожертвува част от подвижността си и не можеше да обръща главата си на всички посоки, но затова пък силата на ударите с меч се поемаха от рамената.

Оръжието на наемниците се плъзгаше по доспехите на Тедрик без да оставя дори драскотина или вдлъбнатина. Мечовете или се огъваха или се чупеха. Звън съпровождаше отскачането на бойните чукове и брадви. Въпреки това нападателите постепенно се придвижваха напред. Макар и всеки удар на Тедрик да отнемаше нечий живот на враг, него крачка след крачка го притискаха към стълбата.

И накрая се случи това, което чакаше и се надяваше. Натъкновеният в блестящи медни доспехи жрец се показва зад редиците на наемниците. Той гледаше нещо зад гърба на ковача, подканяше го с размахвания на ръцете си и не криеше тези си жестове. Изглежда бе разделил хората си на две групи и част от наемниците се бяха изкачили по обходен път на втория етаж и така Тедрик бе захванат в клещи. А самият жрец стоеше зад оредялата група отпред и наблюдаваше как ще хлопне капанът.

Това бе, което му трябваше!

Тедрик сякаш отстъпи три крачки нагоре по стълбата, приклепна и като напрегна мускулите на краката си, скочи нагоре и напред. Двеста и тридесет фунта собствено тегло и петдесет фунта на бронята се стовариха на групата врагове и никой не се удържа изправен.

Но Тедрик бе първият който се оказа на крака. Хвърли се към жреца, вдигайки по пътя меча си, развъртя си и замахна, като в удара си вложи всичката си ковашка сила, умножена от скоростта на скока

му. Стовари меча си така, сякаш пред него се намираше самият омразен Сарпедион.

После настъпи с крак оплисканата с кръв медна броня и се обърна към войниците. Ужас се бе изписал по лицата им. Те се колебаеха, сякаш чакаха нещо — заповед или знамение отгоре.

— СТОЙТЕ! — прогърмя Тедрик и размаха заплашително меча си.

— Но... ти трябваше... да си мъртъв... — заеквайки измърмори сержантът на наемниците, а хората му се насъбраха зад него с отпуснато оръжие. — Ти ТРЯБВАШЕ... да умреш... защото Великият Сарпедион... трябваше да те...

— Нещо не приличам на труп, а! — издевателски се ухили Тедрик. — Твоят Сарпедион е един страхливец, кръвопиец и нищожество. Празно гърне поставено пред очите на страшния образ на новия бог. Лосир ме води и защитава. Днес с помощта на Лосир ще довърша твоят гнусен демон и ще го захвърля обратно в преизподнята, откъдето е изпълзял. Сержанте — продължи ковачът, — искам да те запitam тебе и хората ти нещо: За какво се биете — за пари или от любов към професията?

Отвърна му неясно мърморене, но и то бе красноречиво.

— Не съм искал да се биете с мен, аз не вдигнах пръв меч. Сарпедион и лъжливите му слуги ви платиха със смърт вместо злато. Но ви обещавам, че до залез слънце всички те ще бъдат мъртви. Не ви съветвам да се намесвате на тяхна страна, докато не ви стане известно кой и как ще ви плати. Нима искате да бъдете разсечени на две като нежно платно, подобно на онези момчета, които сега лежат без да помръдват? Впрочем, готов съм да окажа внимание на всеки желаещ, макар и да нямам много време.

Но желаещи не се намериха.

Тедрик се обърна и закричи към Храма. След няколко минути ковачът бе настигнат от неговия млад и верен оръженосец. Момчето дишаше тежко. На рамената си мъкнеше бойната брадва и чука от божествен метал.

* * *

Храмът на Сарпедион бе висок и тесен с външна стълба, изнесена далеч напред, която водеше към плоския покрив на сградата. Там в петогълна надстройка се намираше помещението с жертвения олтар и статуята на бога. Плътни редици наемници изпълваха стъпалата. Тук-там сред невзрачните железни доспехи проблясваха полираните медни брони на жреците.

Тедрик достигна началото на стълбата и започна упорито да си пробива път нагоре. Това бе тежка работа и той се стараеше да не се уморява прекалено. Не му бе ясно, какво може да го очаква при олтаря и затова трябваше да има нещо като запас.

Той се катереше нагоре и нагоре и с удивление забелязваше, че противниците му стават все по-малко и малко. Или бе довършил всички или се бяха разбягали, но вече от пет минути не виждаше медни брони. Най-после стигна помещението на олтаря. Очакваше да срещне вътре плътна фаланга врагове, но там се оказаха десетина наемници, които побързаха да се дръпнат назад, щом го видяха.

Тедрик излезе вън и като застана на най-горното стъпало, размаха ръце.

— Пътят е свободен! Идвай! — завика той на младия си помощник и момчето се понесе нагоре с брадвата и чука.

И така, с помощта на тези яки сечива от божествен метал ковачът Тедрик превърна в пух и прах каменната статуя на Сарпедион.

* * *

Дивайн, върховният жрец на Сарпедион, бе изпаднал в отчаяние, защото искрено вярваше на бога си. Но също така искрено вярваше и в съществуването и страшната мощ на новия бог на Тедрик. Този бог бе извършил чудо, в действителността на което никой не се съмняваше: бе се явил на ковача и му бе дал част от божествената си сила.

През живота на Дивайн Великият Сарпедион не бе се появявал пред очите на простосмъртните, но в миналото го бе правил неведнъж, както гласяха легендите. Нужно бе да се накара богът да се появи отново, да накаже отстъпниците и така да защити божествената си власт.

Без съмнение, най-добрият начин да се привлече вниманието на бога, бе да се принесе достойна жертва, така размишляваше жреца. Разбира се, не роб или няколко роби. И не девственица от просто семейство. Тази жертва трябва да покаже дълбокото си уважение към бога... Може би, самият цар?... Прекалено е стар... и пълен с грехове... но, има дъщеря...

При тази мисъл стомахът му се сви на студена топка... Но отчаяната ситуация изискваше извънредни и необикновени мерки. Той повика младшите жреци и им даде разпорежданията си.

* * *

Едра фигура в блестящи златни доспехи изникна на ръба на храмовия покрив. Това бе самият цар Фагон! Монархът на Ломара се насочи към олтаря, където Тедрик с тържествуващ вик изтръгна от купчината отломки дроба на Сарпедион — парче дърво, боядисано с червен цвят. По стълбата нагоре, прескачайки по няколко стъпала едновременно бързаха десетина придворни.

— Тедрик, бързай! — задъхано изскриптя царят. — Жреците отвлякоха Роана и искат да я предадат на Сарпедион!

— Те не могат, господарю. Аз убих Сарпедион! Виж!

— Могат! Те са извадили Свещеният лик от тайната гробница в подземието на храм Скин. Накажи тези предатели, преди да са убили Роана и ти ще бъдеш...

Тедрик не изслуша докрай щедрите обещания, всъщност сега и бедственото положение на принцесата не го трогваше много. Но Сарпедион! Кръвожадният дявол бе избягал от ръцете му! С гръмогласно проклятие Тедрик запрати на пода черния дроб на божеството и се затича надолу по стълбата. Не е достатъчно да убиеш едничкия Сарпедион. Той трябва да разбие и двата, особено Свещеният Лик, който бе най-важното изображение на бога. Свещения Лик... тази статуя на Сарпедион не бе виждал никой, освен най-висшите жреци... и разбира се, на тази светиня само царска дъщеря може да бъде принесена в жертва! О, какъв глупак се оказа, трябваше да помисли за това преди. Сега трябва да бърза. Още има време, но колкото по-рано се окаже там, толкова повече шансове има да победи.

Метна щита на гръб и се затича, а момчето оръженосец се носеше след него. Най-отзад, пъхтейки тежко и изоставайки непрекъснато, тичаше царят на Ломара обкръжен от верните си придворни.

Когато достигна площада над който се извисяваше храма Скин, Тедрик въздъхна с облекчение, като разбра, че сам няма да атакува тази крепост. Отряд царски гвардейци се опитваха да влязат вътре. Боят течеше без особени успехи и ковачът знаеше защо. Войниците, които се сражаваха срещу тежковъоръжените и многочислени защитници на Великия Бог, предварително се смятаха за победени. Затова на първо място трябваше да им повдигне бойният дух.

Но ще има ли достатъчно време? Вероятно. Важните жертвоприношения не се извършват прибързано — това може да разгневи бог Сарпедион. Необходимо е да се съблюдават тънкостите на церемониала, а за това е нужно доста време.

— Лорд Тедрик? — наперен капитан от гвардията се обтегна мирно и отдаде чест.

— Аз съм Тедрик. Знаеше ли, че ще дойда?

— Да, господине. Съобщението ми предадоха по слънчевите огледала. Ние сме сега твои подчинени, всяка твоя дума е заповед на самия цар Фагон.

— Добре. Събери хората си. Нужни ми са петнадесет или двадесет яки бойци!

Само след минута Тедрик стоеше пред плътен строй войници на тридесет крачки от храма.

— Войници! — обърна се той към тях високо, тъй че да чуят не само те но и противника. — Кой от вас най-добре се справя с меча? ... Така, излез напред, момко... Бронята на мен е от божествен метал, творение на великия Лосир, всемогъщ бог и мой покровител. Да се убедите в това, заповядвам ти, момко, да ме удариш с меча... най-силният удар, който можеш да нанесеш!

Войникът два пъти махна с меча и удари по бронята с половината си сила.

— Заповядах ти, да удриш, както трябва! — зарева ковачът. — Мислиш, че ръждивото ти желязо ще пробие метала на бога, а? Удрий яка, сякаш искаш да убиеш! Бий!

Войникът стисна зъби, направи бърза крачка напред и замахна с всички сили. Бронята отговори на удара с продължително звънтене, а в ръцете на нападащият остана дръжката и част от острието на меча. Вълна от видимо облекчение премина по редиците на гвардейците. Враговете им бяха поразени и изплашени.

— Моля за прошка, о лорде — каза войникът, захвърли счупения меч и коленичи.

— Стани, момко! Ти изпълняваше заповед и добре я изпълни. Сега, хора, искам да ви кажа още нещо. Само преди малко унищожих половината от Сарпедион в храма му и той не посмя да ме докосне. Скоро вие ще видите как ще убия и другата му половина тук, в храма на Скин. Бог или дявол, но вие няма защо да се страхувате, защото мен и всички които ме последват, ни пази Лосир. Ние, хората на царя, имаме работа само с плъховете от Тарк, с тяхната плът и кръв.

Той обърна глава и прецени силите на противника. Плътната фаланга копиеносци бе опряла щитовете си и копията на земята. Позицията им бе силна, но издаваше избраната пасивна тактика. Когато гвардейците се отдръпнаха от стените на храма, нито един наемник не се хвърли след тях и нито една стрела не полетя...

— Ние ще напредваме в клин — каза ковачът на капитана. — Аз ще бъда отпред с брадвата. Този сержант — той тикна пръста си в гърдите на висок юначага, — ще носи меча и чука ми. Останалите ще ни подпират отзад и ще ни пазят от страни. Ще минем през отряда им, като кораб по леки вълни. Стройте се в клин! Напред!

Колоната гвардейци полетя напред като таран с овчата глава от закалена стомана. Тедрик се вряза в плътния строй на тарконците. Няколко наемници изпопадаха на земята и се отвори цепнатина при стълкновението. Мощният напор притисна ковача към вражеските сили и той едва шаваше с крака, сякаш тялото му бе притиснато в яко менгеме. Но яките му ръце бяха свободни и с яростни и резки удари на бойната си брадва запробива път към входа на храма. Следваха го най-добрите бойци на гвардията. Щитовете им бяха плътно допрени един до друг, а мечовете и секирите им поразяваха враговете и оставяха след себе си купища мъртви тела.

Смъртоносният клин си пробиваше път все повече и повече към стълбата, която водеше на покрива на храма. Малко по-късно те се заизкачваха по широките стъпала.

Когато клинът стигна върха на стълбата, съпротивата се прекрати. Като хвърли поглед на жертвеника, Тедрик се увери, че церемонията не е завършила още — старият жрец Дивайн за трети път вдигаше свещения нож, като изричаше молитвата към бога. Според нетърпящия промени ритуал, той трябваше да повтори това още два пъти.

— Убий онези кучета! — викна Тедрик на капитана и посочи двата блестящи с медта си фигури до входа на олтарното помещение. — Аз ще се справя с тези тримата до жертвеника, а нека хората ти да видят сметката на останалите!

Тедрик стигна олтаря при четвъртото вдигане на ножа. И с един удар на меч си лиши Дивайн от така нужната му в момента ръка и барабар с нея отнесе главата му и лявото рамо. След още две махвания Тедрик можеше да гарантира на всеки, че днес принасяне на жертва няма да има.

Той протегна ръката си и следващият го по петите сержант му подаде чука. Ковачът се обърна с лице към Свещения Лик и се зае с работа. Първо изтръгна от статуята мозъка, черния дроб и сърцето, а останалото превърна в купчина безформени парчета. После отново хвърли поглед на жертвения олтар.

Принцеса Роана Ломарианска с безразборно разпилени коси бе завързана към масивни медни пръстени разположени по ъглите на олтаря и лежеше обтегната на мръсната и пропита с мъртвата плът на жертвите повърхност на камъка. Погледът ѝ се мятеше от парчетиите на божествената статуя към гиганта в блестяща, но окървавена сега броня. Изразът на радост по лицето на девойката се смесваше с изумление и ужас.

Тедрик преряза въжетата.

— Нараниха ли те, леди Роана?

— Не, само съм изтръпнала.

Тя пое протегнатата му ръка и като седна започна да оправя разкъсаната яка на роклята си. После се наведе леко напред и започна да разтрива стъпалата си. Дългите ѝ кестеняви коси се разпиляха по рамената и полуразголената гръд.

Боже, каква жена! Висока и яка, но стройна, истинска издънка на древен царски род! Каква жена, повтори в мислите си Тедрик, закле се в името на свещения черен дроб на Лосир и си я представи

разсъблечена, но това бе само жалко отражение на виждащото се величие. Дали е девственица? Няма никакво съмнение, иначе Дивайн не би я избрал за... още по-голям позор за онези малодушни нищожества при двора... и ако бе по рождение благородник...

Тя се плъзна от олтаря и очите ѝ внезапно потъмняха, като море пред буря. Като прегърна с гъвкавите си ръце шията на Тедрик момичето прилепи бузата си до бронята му и не обръщаше никакво внимание на кръвта, която цапаше гърдите и лицето ѝ.

Окованата в желязо ръка предпазливо прегърна девойката и очите ѝ с цвета на океанската вода се оказаха почти на едно ниво с лицето му. О, древни и нови богове! Каква жена! Страст се разбушува в него. Каква жена! Истинска другарка за достатъчно висок като него мъж.

— Слава на боговете! — въздухът шумно се изтръгваше от гърдите на цар Фагон, но за човек наближаващ петдесетте и който бе тичал две мили с пълно бойно облекло, той бе запазил отлично формата си. — Слава на боговете! Ти успя навреме!

— Навреме, сир, макар и едва да не закъснях.

— Кажи, с какво да те наградя, лорд Тедрик. Бих се радвал да те направя мой син!

— Само това не, сир, само това не. Най-малкото, което бих искал е да бъда брат на леди Роана.

— Назначи го за лорд на Марка, татко — побърза да каже девойката. — Нали помниш, какво казват сагите?

— Да, така май ще бъде по-добре — съгласи се царят, изправи се и лицето му прие величествено изражение. — Тедрик, потомък на древен ломариански род, обявявам те за лорд и владетел на Горна, Средна и Долна Марка, пер на царството ни.

Тедрик коленичи.

— Благодаря, сир. Ще одобриш ли действията ми и намеренията ми по унищожаването на властта на Сарпедион?

— Ако ти поддържаш Тронът на Ломара с всичките си сили, които така добре виждам че имаш, то ти обещавам, че Тронът ще одобри и ще те поддържа във всичко което пожелаеш да извършиш.

— Естествено, аз ще те поддържам, докато съм жив и имам сили в ръцете си. Аз съм твой васал от мига в който кръвта ми за пръв път е

забила в жилите ми. Моят мозък, моят черен дроб и моето сърце са твои!

— Благодаря ти, лорд Тедрик. Стани и продължавай делата си.

Тедрик скочи на крака. Мечът му се вдигна високо във въздуха и проблесна на слънцето. Гласът му изпълни храмовия площад и се понесе по улиците на града.

— Народе на Ломара, чуй глашатая на Трона! Сарпедион е мъртъв! Лосир е жив! Никога повече човек няма да стане жертва върху олтаря от зелен камък. Това ще бъде закон! Никога повече жреци-воини няма да служат на боговете, само жени-жрици. Чуйте думите ми! Аз говоря като глашатай на Трона на Ломара!

Той се обърна към царската дъщеря, която продължаваше да го държи за ръката:

— Сигурно ти, леди Роана, би била превъзходна върховна жрица, но...

— Не, не! — енергично запротестира тя. — Аз не искам да бъда жрица, лорд Тедрик!

— В името на Лосир, ти си право, момиче! Ти и така изгуби достатъчно време!

* * *

На другата временна линия друг Скандос и друг Фурмин, почти същите, но все пак различаващи се малко от обитателите на първата линия, внимателно изучаваха хронограмата.

— Сега критичната точка се намира тук — замислено каза Главният физик и посочи с молива си острия връх на хронограмата. — И ключовата фигура се явява лорд Тедрик Ломариански, който е открил начин да се произвежда високовъглеродна стомана. Него лесно ще го манипулираме... но изглежда, засега, в това няма особен смисъл и необходимост. До катастрофата остават още триста и осемдесет години, а всяко вмешателство в събитията на миналото, най-вероятно само ще усложнят ситуацията. — Скандос вдигна глава и погледна помощника си. — През дългите години съвместна работа с тебе, Фурмин, аз се убедих в обективността на съжденията ти. Какво мислиш по въпроса?

— Предлагам да изчакаме най-малкото няколко седмици или дори няколко месеца. Макар осемстотин и единадесетия опит да измами надеждите ни, осемстотин и дванадесетия или да кажем деветстотният могат да бъдат успешни. В най-лошият случай ще се окажем в същото положение, както и сега. И тогава ще обмислим дали да предприемем нещо, което вече сто години е строго забранено от Съвета и Академията.

— Нека бъде така.

II. ЛОРД ТЕДРИК

Изучавайки хронограмата Скандос номер едно (от първата временна линия, номериран така по причини, които ще станат ясни по-нататък) бе изяснил, че човешката цивилизация се стреми към глобално самоунищожение, до което остават сто осемдесет и седем години. Опитвайки се да предотврати тази катастрофа, той потърси ключовата фигура в миналото — някой си Тедрик, ломариански майстор-ковач, — и му се яви. В рамките на реалността на Първата Временна Линия този човек си оставаше прост и незнатен занаятчия, който никога не извърши велики деяния.

Но Скандос Номер Едно научи Тедрик да произвежда свръхтвърда стомана. Ковачът ненавиждаше жестокия култ към бога Сарпедион, който непрекъснато изискваше човешки жертви. Изработи непробиваема броня и останалото въоръжение и нападна жреците на храма на Великия бог. Наблюдавайки действията му ученият Скандос разбра, че двойникът на Тедрик от първоначалната временна линия не би могъл да извърши нищо подобно.

Следователно в потока на времето се бе оформило разклонение. Очевидно Първата Временна Линия повече не съществуваше. Скандос Едно трябваше по някакъв начин да се впише в реалността на Втората Временна Линия. Той реши да се върне в собственото си време и да разбере, какво бе станало там. Ако открие, че помощника му Фурмин е сам в лабораторията, то неговото място в новата реалност не е заето. Ако ли не...

Фурмин не беше сам. Скандос-Две и Фурмин-Две се занимаваха с изучаването на живота на Тедрик, като използваха прибори, които по нещо приличаха и по нещо се различаваха от тези с които бяха работили учените в реалността на Първата Временна Линия.

Объркан и разколебан Скандос-Едно спря машината на времето на границата на невидимостта и се заслуша в разговора.

— Това е напълно необяснимо! — подсвирна Скандос-Две. — Как е могъл да намери начин да изработи свръхтвърда

високовъглеродна стомана, такава сложна сплав на желязото с хром, никел, ванадий, молибден и волфрам? Подобна стомана никой не е успял да излее през следващите хиляда години?

— Че защо се удивляваш, когато тези знания са му предадени от бог Лосир! — усмихна се Фурмин.

— Глупости!

— За нас с тебе — да, но за него — не! По принцип е възможно да посетим това време и да проверим всичко, но ти не по-зле от мен знаеш, защо това е невъзможно.

— Разбира се, ние така малко знаем за времето... но как ми се иска да изуча на живо този лорд на Марката! Та в достижимият от нас интервал на времето няма друга подобна фигура с такова ключево положение.

— Мисля като тебе, шефе. Но да продължим работата си. Може пък да открием някакви малки, но важни детайли от събитията.

Фурмин докосна копчето на превключвателя и в тримерна проекция върху цветният монитор възникна изображението на Тедрик, оръжейник и лорд, който бе унищожил култа към бог Сарпедион, като унищожил или разгони жреците му. И същевременно спаси леди Роана, най-голямата дъщеря на цар Фагон, от жертвеният олтар. Кралят го направи лорд и владетел на важната гранична област на страната.

— Този епизод най ми харесва — Фурмин отново щракна копчето и на екрана се появи гигант в окървавени доспехи, който прегръщаше висока и полугола девойка. Зад тях се виждаше олтар от зелен камък. — Те просто са предназначени един за друг!

— Да, поразително сходство на характери и размери — изхили се Скандос-Две. — Тедрик е висок шест фута и четири инча и тежи двеста и тридесет фунта, а тя — шест фута и половин дюйм и тежи сто и деветдесет фунта. За нашето време би се сторила на любопитната публика доста слабовата, честно го казвам.

— Каква двойка, погледни! — възхитено извика Фурмин и се загледа в екрана. — Сега няма да намериш подобни хора.

— За щастие ти си прав. Той разсича с меча си човек с пълно въоръжение на две половини, а тя е способна да удуши тигър с голи ръце. Е и какво от това? Ако съединим мозъците им в едно цяло, то едва ли бихме създали съвременен индивид с много посредствени способности.

— О, не бих се осмелил да твърдя подобно нещо — поклати отрицателно глава Фурмин. — Фагон е бил проникателен човек и умел управник.

— В някои ситуации — да, но спомни си, че дори в сраженията той продължаваше да носи златните си доспехи, вместо стоманените. И той така строго следвал този самоубийствен обичай, което ни дава основания сериозно да се съмняваме в здравия му разум.

— Не съм сигурен, че така следва да се трактуват обичайте им... тогава са били тежки времена. Но от друга страна, кой би казал как щяха да се развият събитията при битката до Замъка на Средната Марка, ако Фагон бе навлякъл стоманени доспехи? Възможно е да проживее още десет или петнадесет години... Предполагам, че тогава Тедрик би могъл да измени картата на света. Той не е бил глупав, само извънредно упорит и е имал нужда от умен ръководител. Фагон би съумял да вложи известно количество здрав смисъл в главата му.

— Но Фагон е загинал — суховато издекламира Скандос, — и от този миг всяко решение на Тедрик се оказва погрешно. Но да се върнем към нашата работа.

— Добре, шефе. Аз ще погледна резултатите от осемстотин и дванадесетия опит.

След тези думи Фурмин тръгна към вратата на лабораторията.

И тогава Скандос Едно започна да действува. Бе му съвсем ясно, че в реалността на Втората Временна Линия можеше да съществува само един единствен Скандос. Един от тях трябваше да изчезне напълно, веднага и навеки. Той не изпитваше никакво желание да убива двойника си, но това бе единственият начин да спаси собствения си живот и така всъщност цялата цивилизация.

Без да се бави, се синхронизира във времето и стреля в главата на нищо не подозирация Скандос Две. Сега вече той принадлежеше на тази реалност. Машината на времето и простряното на пода тяло мигновено изчезнаха. Те нямаха място на Втората Временна Линия!

Разбира се, подобни действия биха могли да родят ново разклонение в потока на времето, но това не безпокоеше особено Скандос. В плановете му влизаше още по-сериозно вмешателство във временният континуум.

Той направи пласмасово копие на медната статуя изляна от Тедрик и в този лик се яви пред народа на Ломар, като се обяви за бог

Лосир. Върна се назад, сега вече на Третата Временна Линия и премахна Скандос Три. Възможно бе да възникне необходимост от още едно въздействие, за да насочи събитията в необходимата посока. Но за това по-определено би могъл да се произнесе, след като изучи реалността на Третата Временна Линия. Тогава ще замени със себе си и Скандос Четири.

Но какво от това? Той не се съмняваше, че ще може да извърши още два пъти това, което вече бе извършил два пъти!

* * *

Трима души за миг замряха до страшния олтар на бог Сарпедион. Цар Фагон разбра, че полуголата му дъщеря трябва с нещо да покрие тялото си.

— Флайснер, дай наметалото си! — заповяда той кратко.

Леди Роана се освободи от прегръдките на покритите със стомана ръце на Тедрик и наметна на рамената си предложената и дреха. Не можеше да се каже, че благоприличието бе запазено напълно. Късата модна дреха не стигаше и до средата на бедрата на придворния, а принцесата бе доста по-висока от него.

— Капитан Скайр — бързо продължи царят и посочи въргалящите се трупове. — Тази мърша хвърлете в реката. — после показва парчетата на статуята. — Заповядай на хората си да почистят тук и да въведат подобаващ ред.

Капитанът извряка нужната заповед. Тедрик се обърна към момичето, което продължаваше да стои до него и я изгледа. На изразителното ѝ лице се бяха смесили и възхищение, и възторг, и благоговение.

— Не разбирам, откъде ме познаваш, леди Роана — каза ѝ ковачът. — Ти се държиш така, сякаш аз съм твой стар и изпитан приятел. Това е велика чест, но защо? Аз, естествено те познавам, но как би могла ти да чуеш за мен, простия човек?

— Ти не си прав, лорд Тедрик, всъщност не, не „лорд“; отсега ти си просто Тедрик, а аз — Роана! Не си прав, познавам те отдавна. Малко са тези, в чиито жили тече чиста древна кръв, които винаги се отделят от тълпата, а ти си дори над тях. Кой друг притежава подобна

сила на ръцете и духа? Аз не съм страхлива, повярвай ми, но на олтаря мъжеството ме напусна. Не можах да вдигна оръжие против бога. Разтрепервам се само при мисълта за това, което направи. И аз не зная как успя да го извършиш.

— Ти се страхуваш от Сарпедион, леди Роана, подобно на много други хора. Аз го ненавиждам.

— Казвай ми просто Роана, Тедрик. Не забравяй това...

— Роана... Благодаря, господарке моя. Тази чест е по-висока от даденото ми благородно звание от баща ти... Страхувам се само, че не ми подхожда особено. Аз продължавам да се чувствавам прост ковач.

— Прост ковач ли? Аз вече забравих за това, Тедрик. Ти по заслугите си се явяваш най-висш сред висшите! Моят баща, царят, знае какви са достойнствата ти. Той отдавна би трябвало да те включи в благородното съсловие. Благодарение на Сар... благодарение на боговете това най-после стана. Чистата кръв е по-високо от празните титли. Тронът притежава власт да дава или отнема благородните звания, но не може да влее в жилите на безродника чиста кръв и да всели мъжество в сърцето на страхливеца!

Тедрик не знаеше какво да отговори на тази огнена реч и реши да измени темата:

— Ти напомни на баща си, царят, за Сагите. Какво казват те?

— Ще дойде време и ще ти разкажа — леди Роана бързо си върна обикновеното ледено спокойствие. — За такива неща не бива да се говори в подобно положение, аз сега съм мръсна и полугола. Да почакаме, нека първо се изкъпя и преоблека.

Роана тръгна към изхода с такова достойнство, сякаш бе облечена в разкошни царствени дрехи. Като я изпрати с продължителен поглед, Тедрик се обърна към царя.

— Сир, забелязах, че мъдрата леди Трейси те съпровождаше.

— Не само ме съпровождаше — подсвирна царят. — Тя видя всичко, чу всичко и знае всичко, повече от нас двамата взети заедно. Но защо ти е? Мислиш, че от нея ще стане добра върховна жрица?

— При това отлична. Къде по-добра от леди Роана. Тя по-млада и... е... притежава и повече святост, нали?

— Може би — отбеляза скептично Фагон и като се огледа повика: — Трейси!

— Аз съм тук, татко — отвърна приятен глас.

Леди Трейси, втората дъщеря на царя, бе също така висока и стройна като Роана, но с нежно-сини очи и дълги коси с цвят на узряло жито.

— Ела тук. Искаш ли да станеш върховна жрица на бог Лосир?

— О, да! — изписка тя от радост, но бързо изтресня. — Макар и... ако си помисля, че... май не... не. Та аз се каних да се омъжа и да имам деца... пет или шест, дори седем. Но възможно е, сега да стана жрица и след време да... прехвърля задълженията си на някой друг...

— Не е необходимо, господарке — прекъсна я Тедрик, докато Фагон размишляваше над това предложение. — Лосир не е такъв бог като Сарпедион. Той желае хората да се плодят и да живеят в изобилие и щастие. Затова жрицата на Лосир може да се омъжи, когато пожелае и да има колкото си деца поиска.

— Тогава аз съм вашата върховна жрица, сир! Веднага ще наредя да ми приготвят свещени златни дрехи! — след тези думи Трейси затича с всички сили към стълбището, което водеше към площада на върха на храма.

— Лорд Тедрик, сир — дебелият капитан Скайр почтително наведе глава и зачака възможност да говори с ковача.

— Кажете, капитане!

— Моите хора... както им бе заповядано... събраха, хм, тези... аз искам да кажа... — обърка се старият войник. — С телата на жреците и останалите лесно се справихме... дори събрахме почти всички парчета от статуята на бога, но... сърцето му... и останалото... ние не знаем, дали ти не ще поискаш да ги вземеш със себе си... освен това се боим, че...

— Това е моя работа, капитане, само моя. Намери ми някаква чанта или поне чувал.

— Добре, сир! — облекчено извика капитанът и след малко се върна, като протегна на ковача чанта от прекрасна мека кожа.

Тедрик я взе и тръгна към пиедестала, където преди стоеше статуята. После се наведе и не без известен трепет (въодушевлението от битката бе минало) прибра сърцето, черния дроб и мозъка на Сарпедион в чантата. Извърши го не много внимателно, но и без показна небрежност. Метна на гърба си багажа и тръгна към стълбата.

— Събери хората — каза на царя и поясни. — Тогава ние ще принесем тези неща в жертва на новия бог Лосир.

— Отлична идея, Тедрик! — възхити се Фагон. — Но преди това ние трябва нещо да обсъдим. В делата държавни не бива де се действа без план, без нужните разпореждания... Например, къде ти смяташ да принесем жертвата? Надявам се, не в твоята ковачница?

— Естествено, че не, сир — Тедрик се спря и съобрази, че е започнал да действа без да е разработил в детайли операцията. — И разбира се, храмовете на Сарпедион не стават за целта. Те са изпълнени със злоба, от камъните на основите си, до керемидите на тавана. А Господарят Лосир е чисто божество. — той се замисли за миг. — Амфитеатърът! — възкликна той. — Това е най-подходящото място, сир!

— Амфитеатърът ли? Прекрасно. Досега от него особена полза нямаше. Надявам се, че светилището на Лосир ще измени ситуацията.

— Ти ще заповядаш ли, да се построи?...

— Владетелят на Марката може сам да дава заповедите. Ей, Шойлен, ела при мен! — завика царят и когато управляващият на царския двор дотича запъхтян, Фагон изрече волята си. — Изслушай лорд Тедрик и се подчини на думите му.

— Готов съм, сир — поклони се придворният.

— Трябва бързо да се построи стол от чист, току-що добит камък, с площ десет фута и височина три фута. Постави го на половината път към амфитеатъра, на самия край на склона. Но този стол ще трябва да се завърже Господарят Лосир и така да се закрепи, че нито вятър, нито буря, да не могат да разклатят статуята.

Управляващият двора побърза да се заеме с делото и Тедрик също го последва, като попридържаше чантата със своята плячка. Отначало отиде в ковачницата, където побърза да свали доспехите и да се почеше на местата, където го сърбеше. После се изкъпа и се отправи към храма на Сарпедион, където попълни колекцията си с черния дроб, сърцето и мозъка от статуята на великия бог, която бе разбита от него сутринта. Най-накрая се прибра в къщи и рухна на леглото си.

Малко по-късно, когато новият лорд на Марката похъркваше в дълбок и праведен сън, царски вестоносци преминаха вратите на града. Те препускаха по пътищата на държавата и разпространяваха вестта, че на четвъртия ден от пълнолунието в Амфитеатър Ломпора великия Сарпедион ще бъде принесен в жертва на Лосир, новият могъщ бог на Ломара.

Ломпора, столицата на Ломара, се намираше на южното крайбрежие на голям остров, дълъг петдесет мили, разположен в делтата на Лотара. На север от столицата се извисяваха суровите върхове на Крайбрежния хребет. Само на няколко стотин фута от градската черта, надвисвайки над близките улици, се намираше гигантска падина във формата на половинка от чаша, изрязана в планинския склон от водопад, който бе изчезнал още в незапомнени времена.

Това бе амфитеатърът. Тук, на самият край на отвесната стена, падаща към реката, на платформа от полиран камък гордо се извисяваше статуята на Лосир.

— Нещо не прилича много на бог — цар Фагон, облечен в златните си дрехи със съмнение се взираше в блестящата медна статуя.

— Той е точно такъв, какъвто го видях, сир — уверено отвърна Тедрик. И това твърдение не се отклоняваше прекалено от истината. Сега ковачът искрено вярваше, че неговият бог му се бе явил именно такъв, какъвто го бе изобразил. — Повелителю, Лосир не е звероподобен бог, прилича на човек и това е добре. Но ние напразно си губим времето. Ако ми разрешиш, господарю, аз ще започна.

Те огледаха огромната чаша на амфитеатъра. Близко до тях, но не прекалено, стоеше върховната жрица обкръжена от десетина петнадесетгодишни девойки облечени в бяло. Една от тях държеше златна купа пълна с благовонно масло, а друга — горяща лампа. На противоположната страна се намираше царското семейство и двора. Сред тълпата се различаваше величествената фигура на Роана. Накрая, на порядъчно разстояние от техния нов бог се протягаха плътните редици на тези, които имаха достатъчно време и желание да се насладят на тържественото зрелище. Повечето бяха се появили навреме, но по тесния път, изкачващ се от града към върха на склона, където още се движеше ручейчето на пешеходците.

— Лорд Тедрик, започвай! — кимна царят.

Тедрик с усилие вдигна тежкия железен тиган, в който се намираше жертвата и го постави на каменния цокъл пред краката на Лосир. След това се обърна към върховната жрица:

— Леди Трейси, масло и огън!

Като взе купата от помощницата си Трейси я подаде на Тедрик. Самозваният жрец внимателно обля с масло двете сърца, двата мозъка и двата черни дроба на сваленото божество, после поднесе лампата и пламък, висок почти два метра се издигна нагоре. Тедрик се дръпна назад и потърси очите на равнодушния лик на своята статуя. Той заговори, не с нормалният си тон, а тържествено и приповдигнато, което така съответствуваше на тържествеността на момента.

— Приеми, Господарю Лосир, мощта, славата, властта и силата на загиващият Сарпедион. Умоляваме те, използвай ги за благо и не ни стоварвай зло на нас.

Той вдигна пламтящия тиган и тръгна към края на пропастта. Езиците огън и дим се извиваха около неговата закована в стоманена броня фигура. Напегна се и зарева над бездната:

— А сега в знак на пълното и безвъзвратно унищожаване на Сарпедион аз хвърлям тези негови последни следи на съществуване в тресавището на забравата! — и веднага метна тигана в течащия долу поток заедно със съдържанието му.

Съгласно изработения план на Тедрик с този тържествен акт програмата се изчерпваше, но providението или божествените сили явно бяха решили друго. Още преди пламтящата маса да стигне повърхността на водата, зад гърба му се раздаде дълъг и глух стон, вопъл на удивление и ужас, изтръгнали се едновременно от хиляди гърла.

Ковачът рязко се обърна и видя могъща фигура, която бе възседнала вътрешността на странен светец механизъм. Тя бе така прилична на направената от Тедрик медна статуя, че сякаш и двете бяха излезли от една форма.

— Самият Господар Лосир в плът и кръв! — възкликна Тедрик и коленичи на дясното си коляно.

Примерът му последваха царя, царското семейство и най-храбрите придворни. Повечето от тях, както и младите жрици и хилядите изпълнили до краен предел амфитеатъра хора се проснаха в прахта. Но всички те не забодоха нос в земята, а опулили зъркели, се стараеха да разгледат божеството в пълното му величие.

Устните на Лосир замърдаха и макар никой да не чу нито звук, всички разбраха божествените думи, които възникваха направо в

дълбините на човешкия разум.

— Аз приемам мощта, властта и силата — всичко, което правеше Сарпедион бог на вашия народ — започна словото си Лосир. Беззвучният му глас гърмеше в наведените глави като звънка камбана. — Аз ще използвам властта си за добро и никога няма да ви причиня и най-малкото зло. Радвам се, Тедрик, че принесената от теб жертва е първата и последната, която съм поискал и тя не скверни моя олтар. Ти, Трейси, стана ли моя върховна жрица?

Изплашената от явяването на божеството девойка преглътна мъчително няколко пъти, преди да може да измълви дори дума.

— Да... да мой... повелителю — успя да изговори накрая, — това... аз... ако е угодно на тебе, Повелителю мой.

— Допадаш ми, Трейси, принцесо на Ломара. Твоите задължения няма да бъдат тежки и досадни: трябва само да следиш твоите момичета да поддържат олтаря ми чист и статуята ми винаги да блести.

— Благодаря, сир, повелителю мой. Обещавам да се грижа... — Трейси вдигна глава и замря с отворена уста — очите ѝ се опулиха от изумление. Въздухът над зеещата бездна беше празен. Богът, явил се в плът и кръв, изчезна така внезапно, както се бе появил.

Силният глас на Тедрик разкъса увисналата над амфитеатъра тишина.

— Това е всичко! — провъзгласи той. — Не се надявах, че повелителят Лосир ще се покаже този път, и не мога да бъда сигурен, ще благоволи ли да ни се яви отново. Но знам, и вие сега също го знаете, че нашия велик бог наистина съществува. Нима това не е така?

— Така е! Така е! Дълъг живот на Повелителя Лосир! — ликуващи виковете изпълниха амфитеатъра.

— Добре. Нека сега напуснем това свято място. Вие ще минавате между мен и олтаря на Лосир: първо нашият цар, после лейди Трейси и момичетата ѝ, царския двор и накрая останалите. Мъжете да приветствуват Лосир с вдигната ръка, която да държи меч. Жените да навеждат глава. Царю, готов ли сте?

Цар Фагон тръгна напред, свали златната си шапка и вдигна дясната си ръка във войнишки поздрав.

— Благодаря ти, Повелителю Лосир, за стореното за мен, семейството ми и народа ми. Аз, царят на Ломара, те моля: не ни

напущай никога!

Дойде редът на Треиси и момичетата и.

— Ние ти обещаваме, Повелителю наш... — принцесата млъкна за миг, а после започна високо да повтаря думите, които и шепнеше Тедрик, — ние ти обещаваме да чистим олтаря ти, а статуята ти да блести по-ярко от слънчевите лъчи.

После край светилището преминаха царицата с лейди Роана, членовете на царското семейство, придворните, хилядите възхитени зрители и, накрая, самият Тедрик. Като притискаше с левият си лакът шлема към хълбока си, той вдигна високо дясната си ръка, завъртя се рязко на петите си и гордо застана в края на дългата колона, която пълзеше към града.

Хората се спуснаха долу, минаха по улиците на Ломара и се разпръснаха по големите и малките пътища на страната на път към своите градове, селца и ферми. И на всички бе ясно, че Лосир е установил такава власт над страната, каквато не бе успяло да направи нито едно божество през дългата история на света.

Великият Лосир се яви сам. Всички го видяха със собствените си очи. Всички чуха гласа му — глас, който не приличаше на глас на смъртно същество, глас, който се възприемаше не с ушите, а с човешкия разум. И само това бе достатъчно да го признаят за бог. И всички чуха, как той се обърна към лорда на Марката и към Върховната жрица по име.

Другите богове също са се явявали... но в миналото. Никой не беше виждал тези богове, освен собствените им жреци... жреци, извършващи жестоки жертвоприношения и искащи божия дял от всяко имущество... Лосир не искаше нито жертви, нито дял за себе си. Могъщ и добър, той се яви пред народа и говори с всички, висши и низши, с всички, които се намираха в амфитеатъра.

С ВСИЧКИ! Не само с жрицата си, ни само с хората с чиста кръв, не само с коренните ломарианци, той говори с всички, с простолюдието, слугите, наемниците!

Дълъг живот за Повелителя Лосир, нашия нов и могъщ бог!

* * *

Цар Фагон и Тедрик стояха до голямата маса в тронната зала и изучаваха картата. Тази карта бе изрисувана неумело и грубо, пълна бе с грешки и бели петна на неизвестните земи, но казано честно, тяхното столетие не се явяваше век на картографски разцвет.

— Тарк, първо Тарк, сир — упорстваше Тедрик. — Той е по-близо, пътят е по-къс и победата ще въодушеви нашите хора. Ударът ще бъде внезапен. Досега Ломара никога не е атакувала Тарк, защото баща ви, ваше царско величие, и неговият баща, се опитваха да се измъкнат от прегръдките на Сарлон. Но те загинаха и походите им само увеличиха тегобите на данъците и контрибуциите. Ако нападението не успее, в прохода Голямата клисура на Лотар ще посрещнем техния контраудар. Разбира се, ние така оставяме незащитена Марката, но в подобно положение нашата граница се намира вече четири години.

— Не! Мисли с главата си, човече! — Фагон сърдито подсвирна. — Ние ще загубим така войната. В армията ни има четири отряда наемници от Тарк. Ти уверен ли си, че няма да обърнат оръжията си против нас? Силите ни са значително по-малко: отношение две към едно. Не, първо Сарлон. После, според възможностите ни, Тарк, но едва на втори план.

— Но Сарлон също ни превъзхожда по численост, сир, особено ако се смятат онези дяволски варвари от Девос. Тагад Сарлонски ги пуска през страната си, когато извършват набези на Марката, естествено за част от плячката им. Безспорно, те ще помогнат на Сарлон против нас. И освен това, сир, баща ти и дядо ти... загинаха от сарлонските секири.

— Това е така, но те не бяха никакви пълководци. Аз съм друго нещо, изучавах военното изкуство много години. Те избираха обикновени решения, аз така няма да постъпя. Сарлон не само ще ми плаща данък, Сарлон трябва да стане, и ще стане, моя провинция!

Те спориха яростно до мига в който цар Фагон изтича до трона си и от неговата висота обяви височайшата си воля: всичко да бъде така, както желае той, царят, и в никакъв случай иначе. Тедрик, разбира се, се подчини (като мобилизира остатъците на търпението си) и получи стратегическата задача, да обезпечава поддръжката на армията, когато тя преминава през земите на Марката, на триста и петдесет мили северно.

Тедрик дереше гърлото си. Тедрик гонеше хората си. Тедрик сипеше проклетия на ломариански, сарлонски, девосиански и други езици, които му бяха известни. Но вдиганият шум носеше малко полза и не бе в състояние да ускори такъв, в същността си бавен процес, като подготовката на военни бази на стотици мили от столицата.

Когато Тедрик се освобождаваше от ругатните, подгонванията и пътуванията по северните земи, той се понасяше към парка на двореца, като изпитваше някакви смътни надежди. По време на един такъв набег се натъкна на цар Фагон и лейди Роана, които практикуваха стрелба с лък. Отдаде на монарха с вдигане на ръка полагащия се салют, вежливо се поклони на девойката и вече искаше да продължи пътя си, когато Роана викна:

— Привет, Тедрик! Ще се състезаваш ли с нас?

Ковачът лорд хвърли поглед на мишената. Роана безмилостно побеждаваше баща си — стрелите ѝ нашарени с виолетови ивици стърчаха или от центъра, или съвсем близо до него, а неговите златисти стрели бяха разсеяни по цялото поле. Видът на Фагон не беше никак весел: едва ли би го зарадвало участието на още един съперник в съревнованието, още повече оръжейник-професионалист.

— Моля за извинение, лейди, но важни дела...

— Прекалено си прозрачен, лорде — Роана или се надсмиваше над объркването на мъжете, или беше в лошо настроение. — Защо просто не кажеш истината? Че не можеш да ме победиш, без да победиш Трона? Но няма всеки оръжейник, който не успее да спечели от нас, не би трябвало да бъде позорно лишен от званието си?

Тедрик захапа хвърлената примамка.

— Ще позволите ли, сир? — обърна се той към царя, на когото лицето се изпълни с кръв.

— Стреляй! — изрева Фагон. — В името на главата ми, в името на Трона, в името на Лосир, мозъка му, сърцето му, черния дроб и всички черва — СТРЕЛЯЙ! Всеки, освен теб, би загубил главата си, ако ми нанесе такова оскъбление! Стреляй, сир, и стреляй колкото се може по-добре! — царят пхна в ръцете на Тедрик собствения си лък и колчана със стрелите.

— Може ли първо да опитам, сир? — запита ковачът и обтегна тетивата на тежкия лък. Нямаше сила, която да го застави да забие стрела по-близо до центъра от най-далечната на царя. Да изпълни това и същевременно да улучи мишената, се изискваше истинско майсторство, тъй като едно от царствените златисти пръчки стърчеше само на три дюйма от края.

Първата му стрела одраска ръба на мишената, следващата се заби точно между най-далечната стрела на царя и ръба. Последваха две стрели една след друга, като първата бе разцепена на две от върха на втората. Още няколко изстрела и той отпусна лъка. Целият участък в който бяха попаднали стрелите му, можеше да се закрие с дланта на Роана.

— Загубих, сир — каза Тедрик, върна лъка и пустия колчан. — Нямам нито една точка.

Макар Фагон да съзнаваше, че не е прав, той не можа да се застави да поднесе извинения. Вместо това направи най-добрия, по негово мнение, комплимент на изкуството на оръжейника:

— Някога и аз стрелях не по-лошо. Но защо съм загубил майсторството си, Тедрик? Не е ли от възрастта, а?

— Не мога да съдя, сир. И ще избия зъбите на всеки, който се осмели да обсъжда подобни неща, които оскърбяват Трона.

— Какво! — изрева монархът. — На моята възраст...

— Татко, спри! — каза твърдо Роана. — Ти си цар, бъди цар!

Гневните им погледи се кръстосаха. Нито царят, кипящ от ярост, нито принцесата, раздразнена до дъното на душата си, се канеха да отстъпват. Накрая Роана прекъсна напрегнатото мълчание.

— Противно ми е да говоря, Тедрик, но той е готов да свари в кипящо масло или да зарови жив всеки, който му каже нещо неприятно, макар и да е истина. Но мен, татко, нито можеш да ме свариш, нито да ме закопаеш, нито да ме накажеш — защото иначе ще разтроша царството на парчета като пъпеш. Време, да много време, измина когато за последен път някой ти е казвал истината. Чуй я отново, мой любими стари негоднико. Прекалено дълго се въргаляш сутрин в постелята, прекалено много бутилки пресушаваш, прекалено много мацета пропълзват в леглото ти. Стрелбата, фехтовката и лова биха ти били повече от полза.

Обърканият цар се опита да даде отговор на унищожителната критика, но не успя нищо да измисли. Тогава той се обърна към Тедрик:

— Ти... ти би ли могъл да кажеш подобно нещо? Сигурен съм, че не!

— Разбира се, че не, сир! — увери го ковачът напълно искрено.

— И дори казаното да е истина, може да се оправи. Преди да стигнем Марката, ръката ти ще бъде отново твърда, а окото — остро.

— Възможно е — заяви дъщерята с нотка на съмнение в гласа.

— Ако той следва твоя пример, Тедрик, в отношение на виното и мацетата, то да. Иначе — не. Кажи ми, колко чаши изпиваш дневно?

— Обикновено една, на вечеря.

— А по време на поход? Помисли добре, приятелю мой.

— О, аз имах предвид в града. В полето, естествено, е повече.

— Ето, виждаш ли, татко?

— Какво да виждам, пиленцето ми? Ти ме притисна до стената. От тази минута до връщането ми от похода, кълна се, че ще следвам примера на твоя добродетелен приятел: той една чаша, и аз една чаша, той едно маце и аз едно маце! Това обещание ли искаше да измъкнеш от мен?

— Да, татко мой и царю мой! Аз знам, ти ще направиш така, както ми обеща. — Тя така страстно го прегърна, че почти го откъсна от земята, млясна го два пъти и се отдръпна.

— Бих искал да поговорим за това-онова, сир — побърза да каже Тедрик, преди мислите на царя да се прехвърлят на други обекти. — Например, за въоръжението. Имам достатъчно божествен метал, от който да направя оръжие и брони за трима души. За теб, за мен и за капитан Скайр от гвардията ти. Моля те, сир, откажи се от старите обичаи и навлече стоманената броня вместо златната: тя не става за нищо по време на битка.

— Страхувам се, че си прав, но е невъзможно. Царят на Ломара носи само злато. Той се сражава в злато и ако е писано, трябва да умре в злато.

Тедрик знаеше, че така ще стане. Това противоречеше на здравия смисъл, това бе пълна глупост, но това бе чистата истина. Нито един ломарски монарх не бе нарушавал древната традиция. Това бе станало част от царските задължения, дръзко да се перчи в блестящи златни

доспехи сред морето от сиви желяза. Този факт, че бащата на Фагон и дядо му, и още шест поколения предци са загинали в ослепителното, но безполезно въоръжение, нищо не означаваше за царя, както впрочем и за Тедрик, ако той бе в същото положение. Но сега можеше да се измисли нещо.

— Нужен ти е здрава златна броня, сир. Защо стоманата да не покроем със злато?

— Идеята е добра, лорд Тедрик. Но се страхувам, че е неосъществима. Ако към стоманата се прикрепят дебели златни листове, бронята ще стане прекалено тежка. Ако слоят злато е тънък, то при удар ще се разлети на парчета и измамата ще се разкрие. Какво друго можеш да измислиш? Слушам те.

— Не зная, сир... — замисли се Тедрик. — Аз съм виждал, как от злато коват тънки листове... но не чак толкова тънки... може да се опитам да ги разкова още повече... и да ги закрепя на бронята от божествения метал с лепило или смола... Ти ще наденеш ли такова въоръжение, сир?

— До, скъпи мой Тедрик. С радост. Но при условие, че златото няма да се цепи на парчета по-големи от пръст при удари с меч или брадва.

— Големи колкото пръст ли? Хм... Драскотините и цепнатините могат да се заличат преди изгрев слънце на следващия ден... Но някое голямо парче?... Ще помисля, сир.

— Опитай, и нека великия Лосир насочва ръката ми.

Тедрик отиде в двореца и получи от хазната няколко масивни златни слитъка. Върна се в работилницата си и започна да кове златото на тънки гладки листа, подходящи за покриването на броня.

Ковеше... Ковеше... Ковеше...

И разваляше... Разваляше... Разваляше...

Така изминаха три седмици. Жалкият плод на труда му лежеше на наковалнята. Тедрик внимателно удряше с малко чукче, като се стараеше да изравни повърхността на листа. Ръката му трепна и от прекалено силният удар златната пластина се разлетя на парчета.

Тедрик рязко се изправи, изрева гневно и запрати чука в близката стена. И сякаш извикан от небитието от яростния вик, във въздуха възникна познатия светещ механизъм, в който седеше могъща фигура. Неподвижен и мълчащ, Лосир гледаше право в ковача.

Тедрик прекъсна цветистото проклятие на девосиански и премина на по-подходящия за беседа с божеството ломариански език.

— Кажи ми, Повелителю мой, по силите ли е на човек да направи нещо полезно от тази гадна, огъваща се и проклета гнусотия?

— Без затруднения. И не само е възможно, но и леко за осъществяване, ако имаш необходимите оръдия и технология. — нечувания с ушите глас на Лосир гърмеше в главата на Тедрик като грохота на огромен орган. — В твоето време още нищо не е известно за проката и запояването на златото, макар необходимите съоръжения ти да можеш да изработиш спокойно. Чукът и наковалнята не са подходящи за тази работа. Слушай внимателно и запомняй добре. Ти трябва да вземеш...

* * *

На разсъмване ломарианската армия тръгна на поход. Първи, като се разпръснаха нашир и дълж, поеха разузнавачите: бързи и издръжливи, прекрасни бегачи, облечени в туники и кожени сандали, те носеха само леки лъкове и по няколко стрели. Следваха ги ловците. Те също вървяха на широк фронт: на голите им гърбове висяха мощни далекобойни лъкове и колчани пълни с трифунтови стрели.

Тежката конница, обградила плътно царския стяг и самия Фагон в новата сияеща броня, се предвождаха от Тедрик и Скайр. Царската гвардия не беше многочислена, но отлично въоръжена: в състава ѝ влизаха само чистокръвни ломарианци. Обикновените коне не бяха в състояние да издържат воин в тежка броня и пълно въоръжение, но фермерите на Средна Марка бяха създали породи, които притежаваха необходимите размери и сили.

Зад тях центурия след центурия се движеше леката кавалерия: конни мечоносци и копиеносци, следвани от многочислените отряди на пехотата. В тила на армията фургони с огромни колела бяха натоварени не само с обичайните припаси и военни оръжия, но и хиляди самуни хляб. Този плосък, тежък и груб хляб печаха от линга, растение приличащо на ръж, основната зърнена култура в долината на Лотара.

— Хляб ли, сир? — поразен запита Тедрик, когато Фагон за първи път му изложи идеята си. Населението на Марката седмици и месеци живееше само на месо. Такава диета дори изобилна бе недостатъчна на един мъж да натрупа нужните тегло и сила. За хората от границата късче хляб с големина на длан бе истински разкош. — Хляб! Цял самун на ден на човек?

— Точно така! — ухили се Фагон. — Всички фермери по пътя ни ще платят данъците си във вид на зърно, а Шойлен, ако е нужно, ще закупи още. На всеки човек по самун хляб дневно и месо, колкото може да изяде. И никакви грабежи. Ние отиваме към Мидуел, където фермерите държат яки кучета за охрана на посевите от диви животни. Шум по границата не ни е необходим.

Няма нужда подробно да се описва дългия път, който извърши бавно армията. Като напусна Ломпор войската тръгна нагоре по долината на Лотара, мина през живописния пролом пробит от реката в скалите на Крайбрежния хребет в Мидуел. Тази средна част на страната се намираше между Крайбрежния хребет на запад и планинската верига Ампасер на изток. Мидуел заемаше около една трета от Ломара и се отличаваше с изключително плодородие.

Като се насочи на изток армията достигна градчето Бана, разположено до сливането на Лотара и река Мидуел. После войската тръгна право на север по западния бряг на Мидуел, пресичайки плодородни равнини, обрасли с гъсти гори и тревни килими.

Ловът по тези места беше обилен. Неизброими стада диви животни — липити, приличащи на биволи, елени — роли, диви свине сексити — всички ги хранеше тревата на крайбрежните поляни. На добър ловец бе нужно не повече от половин час да обезпечи месо за цяла центурия. Затова ловците се занимаваха главно с опушването на месото, приготвяйки запаси от него.

Войската вървеше и вървеше край спокойното синьо огледало на огромното езеро Мидуел, простряло се от юг на север на разстояние дневен преход, край Веригата езера, нанизани като мъниста на речна нишка, край северното езеро Ардо. Тук армията свърна към езерото Средна Марка, на чийто бряг стоеше замък, официалната резиденция на лорд Тедрик.

Когато предните отряди стигнаха южния бряг, двама разузнавачи доведоха при шатрата на царя вестоносец с важни новини.

— Благодаря на боговете, че не трябваше да тичам до Ломпор да ви срещна! — възкликна вестносецът, като падна на колене. — Замъкът Средна Марка е обсаден! Лорд Харлан е убит! — и той подробно разказа за неотдавнашното сражение на брега на езерото.

— Нападателите са носили железни ризници — забеляза Фагон, след като внимателно изслуша вестителя. — Сарлонско желязо, без съмнение.

— Да, сир. Но как са могли да го дадат на варварите...

— Няма никакво значение, Тедрик. Изпрати вестителя в обоза. Нека го нахранят добре.

— Ти очакваше нападение над този замък, сир — каза Тедрик, когато разузнавачите и измореният вестносец си отидоха.

— Да. Но това не е обикновен набег за грабеж. Това е първото сражение в голямата война. Не можеш ги нарече глупаци — нито Тагад Сарлонски, нито Исайна от Девос, макар и да е варварско царче. Те са усетили заплахата и първи са нападнали. Виж, само гибелта на Харлан не очаквах... бях му заповядал строго да не влиза в никакви стълкновения, да се укрепи в замъка и да затвори здраво вратите... Е, какво пък, сега съм избавен от необходимостта да го хвърля за наказание в кипящо масло... заради глупостта му и неподчинението на заповедите ми...

Фагон се намръщи, нещо засъобразява и продължи:

— Има ли тук и сарлонски отряди? Изглежда, че не. Тагад няма да разкъсва силите си на части... но въпреки това безпокои ме... ако тук някой броди, това са варвари... макар и със сарлонско желязо... Позната ли ти е местността по горното течение на Мидуел, Тедрик?

— Слабо, сир, само веднъж съм посещавал земята на север от езерото.

— Това е напълно достатъчно. Вземи половината тежка конница и центурион стрелци с лъкове. Премини Мидуел и скрито се движи по източния бряг на езерото, на север отново се прехвърли през реката. В това време на годината горен Мидуел лесно може да се премине където ти се иска... Ти трябва да стигнеш полуострова, на който се намира замъкът, след три дни.

— Три дни са достатъчни, сир.

— Три дни считани от утрешната зора. Точно в мига, когато долният край на слънцето се покаже над поляните, ти трябва да си с

конницата на северния край на полуострова. Стрелците с лък пръсни по края на гората и нека стрелят по всеки, който се опита да избяга... Аз ще дойда до замъка от другата страна. Така ние ще затворим челюстите на клещите и ще ги изкосим като поле линга! Нито един няма да се измъкне!

Но в плановете на Фагон се бе вмъкнала малка грешчица. Когато в указания час конницата на Тедрик тръгна в атака, срещу нея се оказаха не тълпа полуголи, въоръжени как да е варвари, а две пълни центурии тежка сарлонска пехота! Същевременно на царя му бе още по-тежко. Щом блестящата му броня се показа пред атакуващите вериги, плътна колона от сарлонски конници в железни доспехи като по заповед на магически жезъл удари левия фланг на царските гвардейци.

Фагон естествено се сражаваше геройски, както се бяха сражавали неговите предшественици. Отначало на кон нанасяйки удари с дългия си меч, после конят загина, а мечът бе избит от ръката му. Но като се оказа прав на крака той размахна секирата, която бе закована на пояса му с верижка от божествения метал. Сечеше и сечеше, всеки мах на секирата поразяваше по един враг. Но тежината на бронята бе така голяма за спешения цар, че независимо от отчаяната съпротива го повалиха на земята.

Като видяха, че вождът им го застрашава гибел, Тедрик с меч си и Скайр с бойната си секира, се превърнаха в истински берсерки. Капитанът се намираше по-близо до царя, но ковачът бе по-силен и по-бърз. Той нададе боен вик, пришпори коня си и високо се изправи на стремената. Могъщият разярен кон се хвърли напред и Тедрик така се разудря, както не беше го правил досега. Осем пъти страшното острие се стремително се спускаше надолу и осем вражески конника намериха мигновената смърт. После, Тедрик така и не разбра как стана, внезапно се оказа спешен, на краката си. В дивата блъсканица не можеше да размахва меч си и затова хвана секирата. Макар и пред него да се изправяше стена от заковани в желязо войници, той стремително си пробиваше кървав път към своя цар.

Когато бе на разстояние протегнатата ръка царят падна. От другата страна се приближаваше Скайр. Двамата гиганти се нахвърлиха на сарлонските войници в мига, когато те с удивление забелязаха, че нито мечовете им, нито брадвите им бяха в състояние да пробият доспехите

закриващи тялото на Фагон. Тедрик застана до главата на царя, Скайр — до краката му, и опрели гръб към гръб, двамата могъщи ломариански воители обкръжиха поваления повелител с пръстена на святакаща стомана, през който никой не можеше да проникне. Те така се държаха, докато прииждащите гвардейци на убиха и последния сарлонски войник.

— Сир, ранен ли си? — попита разтревоженият Тедрик, докато заедно със Скайр изправяха на крака царя.

— Не, моето момче — каза монархът, като широко отваряше устата си и се опитваше да си възстанови дишането, — само синини и това проклето задъхване. — Той вдигна забралото на шлема си, шумно пое въздух и, като блъсна поддържащите го ръце, стъпи здраво на все още треперещите си крака. — Боя се, Тедрик, че ти и онази лисица, моята дъщеря, бяхте в известен смисъл прави. Възможно е, аз... е, съвсем малко, да съм загубил формата си. Но боят свършва. Някой да е избягал?

Стрелците с лък си знаеха работата и бегълци нямаше.

— Това е добре, това е отлично, Тедрик. Аз не зная, как да ти благодаря...

— Не ми трябват благодарности, сир. Ти вече ме извиси много повече, отколкото заслужавам... или щях да заслужа някога... Във всеки случай... може би по-късно, ще помоля за едно нещо... — той млъкна смутено.

— За едно нещо ли? — Фагон весело се разсмя. — Не съм сигурен, че Роана ще остане доволна, ако разбере, че са я споменали така, но въпреки това, ще запомня думите ти. Сега ти, Скайр, си лорд Скайр, навеки! На чия провинция ще бъдеш лорд засега не зная, но когато завземем Сарлон, за това ще узнаят всички и ти заедно с тях.

Скайр се поклони.

Царят, съпровождан от придворния церемониалмайстор Шойлен се прибра в шатрата си, но почивката му бе кратка. След около два часа повика Тедрик.

— Е, лорде, как би продължил?

— Първо бих наказал Девос! — изръмжа Тедрик. — Удряме ги в гърба, превземаме Високия хребет и ги подгоняме като диви зверове с мечове и факли през цялата страна до самите северни фиорди!

— Интересна мисъл, мое буйно и младо момче, но никак не е практична — възрази насмешливо Фагон. — Ние трябва да пресметнем загубата на време, което ще ни отнеме щурма на скалистите върхове и прочистването на планинските пътеки. Как предполагаш, че ще постъпи Тагад, докато ние вършим геройства в пустинните варварски земи?

Тедрик наведе смутено глава.

— Сир — каза той виновно — не помислих за това.

— Бедата ти е, че не умееш да мислиш — сега Фагон беше напълно сериозен. — Трябва да се научиш. Трудно е, за доста хора е просто невъзможно, но ти трябва да се научиш, ако не искаш да свършиш като Харлан. Запомни: не изпълняваш ли заповедите ми, ще те обеса на вериги на най-високата кула на замъка ти и ще висиш там, докато костите ти не се разпаднат на части и не намерят спокойствие във водите на езерото.

Заплахата на царя или по-точно обещанието му сковаха Тедрик. Накрая той с обида каза:

— Така да бъде, ако заслужавам наказание, но не страхът пред него е залог за верността ми. Мога да казвам глупости, сир, но да не изпълня твоя заповед?... Не, това е невъзможно. Думата ти винаги е закон за мен.

— Ти си прекалено прибързан в решенията си, Тедрик, но не си глупав. Имаш възможност още да поумнеееш, ако се постараете. Ти трябва да се стараете, Тедрик. Ти трябва да се учиш да мислиш — и то бързо: от това зависят къде по-важни неща, от запазването на собствения ти живот...

Тедрик погледна царя въпросително, а той продължи:

— ... моя живот, живота на семейството ми и бъдещето на цяла Ломара.

— В такъв случай, сир, аз ще се уча и то бързо — заяви Тедрик.

Минаваха дни, седмици — той старателно изпълняваше обещанието си.

* * *

— Всички предишни, и безуспешни атаки на град Сарлон са били извършвани от направление, което единственото изглежда възможно. Войската преминава Тегул по Долния брод, минава по северния бряг през пролома и после по Западния ръкав на север към Сарл — Фагон показваше с острия си кинжал по картата. Тедрик, Скайр, Шойлен и още двама трима от най-доверените офицери внимателно слушаха. — Западният ръкав се слива със Сарл почти на четиридесет мили от Сарлонския залив. Град Сарлон е разположен тук, на северния бряг на Сарл, непосредствено до самия залив. Реката на това място е така дълбока и широка, че се явява непреодолима преграда за всеки противник. Така че, стратегията на сарлонците се свежда към следното: те не защитават местността край Западния ръкав, а изтеглят силите си на север, зад реката, до самия град. Река Сарл се нарича, доколкото ми е известно, щитът на Сарлон. Никой, нито една армия не е успяла да я форсира.

— Как се каниш да я преминеш, сир? — запита Шойлен.

— Честно казано, ние няма да я преминаваме, а ще плуваме надолу по нея. Ние ще форсираме Тегул не при Долния брод, а при Горния...

— При Горния ли, сир? Около онази ужасна клисура в северните части на Ампасера?

— Да. Врагът не защитава тази клисура и по нея спокойно може да се мине. Разбира се, пътят е ужасен, но след клисурата се открива свободен простор до Езерото на Паяците, откъдето изтича Средния ръкав на Сарл.

— Но как ще се придвижваме после? — възкликна Скайр.

— На салове със скорост шест или седем мили в час, а това е по-бързо отколкото може да върви пеша войска. Но стига вече обяснения. Лорд Скайр!

— Слушам, сир.

— На разсъмване взимаш центурия стрелци с лъкове, две центурии войници с брадви и инструменти за работа по дърво от обоза — това е същия онзи товар, който много от вас смятаха за безполезен. Бързо се придвижваш на север. Пресечи Тегул, мини през клисурата и отново се насочи на север. Трябва да излезеш на Езерото на паяците на мястото където изтича Средния ръкав. Направи салове, яки, здрави и

големи, достатъчно на брой за цялата ни войска. Да си готов, когато ние дойдем до езерото.

— Слушам, сир, и се подчинявам.

Тедрик, объркан от дързостта на цялата операция, отначало се съмняваше, но когато се изясниха детайлите, съмнението прерасна в ентусиазъм.

— Ние слизаме на брега и неочаквано ги атакуваме не от юг, а от североизток!

— Да, при това по твърда земя, а не през дълбоката вода. Сега всички да спим, утре трябва рано да ставаме.

Слънцето изгря. Скайр с отряда си започна похода. Главните сили тръгнаха по северния бряг на Мидуей, който течеше по продължение на четиридесет петдесет мили точно на североизток. После руслото рязко извиваше на югоизток и ломарианците трябваше да напуснат речния бряг, като продължиха пътя си право към Горния брод. От юг почти до Тегул се протягаха предпланините на Ампасер; на това място равнината на Средна Марка постепенно се превръщаше в платото на Горна. Пътят към брода не беше тежък — разузнавачите не откриха никакви следи нито от варварите, нито от сарлонски отряди. На това място потокът, макар и бърз и широк, бе до коленете, а дъното му се покриваше от големи, плъзгави и изгладени от водата камъни. Но хората се прехвърляха внимателно и жертви нямаше.

После, като тръгнаха срещу слънцето, войската бавно вървеше край реката през едно мрачно дефиле. Северния бряг на Тегул рязко се отличаваше от южния, до който стигаше ниското и равно плато. Тук голите скали се издигаха почти от самия буен поток нагоре на триста метра. Пътят бе тесен, стръмен и често затрупан с каменни отломки. Но все пак бе проходим и до вечерта армията навлезе в млада рядка гора, растяща в пресечена от оврази долина и се настани на лагер.

Като огледа местността, Тедрик дълбоко се замисли. Малкият отряд на Скайр почти не оставя следи, но такова струпване на хора и животни... Погледна царя, а после отново хвърли поглед на широката изпотъпкана ивица, която войската бе оставила след себе си.

— Нашите следи зад реката нямат никакво значение, а по камъните в дефилето нищо не личи. Но ако някой забележи тази следа, сир... следа, която ние не можем да скрием, то...

— Тедрик, доволен съм от тебе, ти започваш да мислиш! — за учудване на ковача Фагон се усмихна. — Какво предлагаш да направим?

— Да изпратим двадесетина стрелци при дефилето — уверено каза тедрик, — които да надупчат със стрелите си всеки, който ни шпионира.

— Идеята е добра, но може да се подобри. Оставям те тук, лорде мой, начело на пълна центурия разузнавачи и ловци, от най-опитните. Гледай, никой, който види нашите следи да не се измъкне жив!

Тедрик избра най-добрите стрелци и ги разпрати на различни страни. Постоя малко, наблюдавайки как разузнавачите изчезват в горичката, в овразите и гънките на местността, после се отправи в избраната преди малко пещера. Тези хора си разбираха от работата и нямаше защо да им се бърка. Само в случай на непредвидени обстоятелства той бе длъжен да поеме командването; ако операцията протича успешно, той може спокойно да спи под ниските сводове на укритието си.

Минаха няколко дни и пратеник на царя му съобщи, че започват спускането на саловете. Той събра хората си и ги поведе бързо към Езерото на паяците, където лагерът беше вече напуснат. За отряда му бяха оставили четири сала, всеки от които можеше да побере петдесет души. На един от тях Тедрик с учудване забеляза нещо като къщичка. Този разкош бе за него и коня му.

По мнението на сухопътните плъхове като Тедрик и хората му, реката бе прекалено широка и бърза, и освен това от водата се показваха заплашително остри краища на скали, край които кипяха водовъртежи. Впрочем Тедрик не остана дълго сухопътен плъх. Той не можеше да стои спокойно, когато имаше мегдан за физическа работа и нещо ново за изучаване. А да овладее занаята на салджия бе къде по-леко от схващането на стратегическите идеи на цар Фагон.

Хвърлил настрана дрехите си и ботушите си, Тедрик с всички сили натискаше прът или кормилното весло, като се бореше с капризното течение.

— Добър момък — забеляза старшината на салджиите на един от помощниците си. След известно време каза на Тедрик: — На твоето лордство е срамно да се занимава с лордски занаят. Още малко и ще станеш отличен салджия.

— Благодаря, сир, в шегата ти има доста истина, но цар Фагон реши иначе. Впрочем кажи ми, какво е това „Завоят“, за който ти спомена преди малко?

— На това място Средният ръкав налита на скали и завива под прав ъгъл на запад към залива. Там е най-страшната част от реката и не всеки рискува да прекара сал през него. Но ти можеш да опиташ, заедно с мен.

— Съгласен съм.

Преди да навлязат в Завоя всеки сал бе изтеглен на сушата и разтоварен. Когато войниците очистиха първия сал, на него се качиха старшината на салджиите с десетина свои най-добри хора. Тедрик веднага ги последва.

— Какви са тези глупости, Тедрик? — развика се царят. — Слизай веднага на брега!

— Знаеш ли да плаваш, лорд Тедрик? — тихо запита салджиията.

— Не по-зле от змиорка — скромно го уведоми Тедрик, след което старшината се обърна към царя и каза:

— Той може да спаси много от твоите салове, сир, ако тръгне с нас. Бърз е като дива котка и силен като бивол. И той знае за тези води, повече от половината от моите хора.

— Е, щом е така... — Фагон махна с ръка и първият сал се отдели от брега.

Много салове, разбира се, се разбиха, и Тедрик не веднъж се окъпа в ледените води на Сарл, но той обичаше тези възхитителни и възбуждащи мигове на риска и борбата със стихията. Всички пръти от разбитите салове бяха уловени и измъкнати на брега — нямаше защо да се пораждат различни мисли сред жителите на гъстонаселените райони на долен Сарл.

След Завоя Средният ръкав ставаше дълбок и пълноводен. Натоварените отново салове плавно се плъзгаха по речното огледало. Най-важната грижа на пътниците бе да се запази в тайна придвижването им на запад, затова няколко центурии разузнавачи плаваха далеч напред пред основните сили.

Селцето Майл предварително бе определено за място на десанта. От него до Сарлон разстоянието бе само петнадесет мили. Това бе съвсем миниатюрно селце, но всеки от малкото му обитатели би могъл да вдигне тревога. Затова го обкръжиха стрелци и копиеносци, по

преди войниците да тръгнат за тази операция, Фагон лично изрече заповедта, която не веднъж щеше да повтаря през следващите дни:

— ДА НЕ СЕ ПАЛЯТ КЪЩИ И ДА НЕ СЕ ВЪРШАТ ИЗЛИШНИ УБИЙСТВА! Никой не трябва да знае, че сме дошли тук. И освен това Сарлон ще стане провинция на царството ми и не желая населението да пострада. Кълна се в главата си, Трона, сърцето, мозъка и черния дроб на Лосир, че всеки човек независимо от ранга му, който убие някой от жителите или запали нещо, ще бъде хвърлен в кипящо масло, след което ще му одерат кожата!

В съответствие със страшната заповед превземането на Майл мина без жертви. Жителите на селото бяха поставени само под строга охрана. През целия ден и следващата нощ войската си почиваше. Фагон бе сигурен, че Тагад засега не знае за нахлуването, но не можеше да се надява, че ломарианската армия ще се приближи незабелязана до Сарлон. Но всяка спечелена миля можеше да запази живота на цяла центурия войници. Затова още преди зората да се появи, готовите за бой колони излязоха от защитата на стръмния бряг на реката и се насочиха към Сарлон. Не вървяха бързо, петнадесет мили не са малко разстояние, особено, ако след това предстои сериозно сражение.

Бавно придвижвайки се на своя могъщ кон до дясната ръка на царя, Тедрик усилено размишляваше. Накрая събра сили и запита:

— Знаеш ли, сир, че обичам лейди Роана?

— Да. Това не е тайна, след като се разправи със Сарпедион.

— Ще ми разрешиш ли да я помоля да ми стане жена, когато се върнем в Ломара?

— Това можеш да я попиташ и по-рано, ако поискаш, утре тя ще бъде тук заедно с царското семейство, двора и статуята на великия Лосир — те ще участвуват в победния триумф.

Тедрик замря изумен с отворена уста.

— Но, сир — изтръгна се от него накрая, — може ли толкова да сте сигурен в успеха? Нашите сили и тези на врага са приблизително равни.

— Само така изглежда. Те нямат конници или пехота, способна да издържи моята конна гвардия. И те нищо не могат да направят с тебе, Скайр и твоето чудесно оръжие. Затова съм така сигурен. Добре обмисленото и отлично изпълненото предприятие не може да завърши

с крах. Дълго го планирах, но то стана възможно само след като ти получи божествения метал.

Тедрик неволно погледна на покритите със злато блестящи доспехи на царя. Той забеляза това и кимна с глава.

— Това нещо ми спаси живота, макар и да можех да загина още в оня ден, когато попаднах в самия център на атаката. Лосир ме спаси, но за какво ми е живота, ако не съм готов да го отдам за благо на Ломара? Повярвай ми, животът на царя е важен само за него, семейството му и малкото, много малкото, искрени приятели.

— Твоят живот е важен за мен, сир, и за Скайр също!

— Да, Тедрик, знам. Ти си ми почти като син, и си в числото на тези за които казах. И не се отнасяй прекалено сериозно към това, аз не се каня да умирам. Но ако все пак загина, помни: царете идват и си отиват, но докато има вяност като твоята и тази на Скайр, Тронът на Ломара ще стои!

* * *

За Тагад Сарлонски казваха, че спи с меч си в ръка, затова нахлуването на ломарианците не бе пълна неочакваност за него. Но мобилизацията на сарлонските сили бе извършена толкова бързо и стремително, че те не се оказаха по-свежи от армията на Фагон, която бе изминала такъв дълъг път. Противниците се срещнаха на две мили от стените на града.

Няма нужда да се описва подробно предвижването на легионите и центуриите или да се спира на извършените подвизи през това дълго и кръвопролитно сражение. Определящ фактор стана съкрушителната атака на кралската гвардия — тежката ломарианска конница, която реши изхода на битката.

Тази атака, възглавявана лично от Фагон в блестящото му въоръжение и съпровождан от двамата му бронирани лордове, бе замислена с известна хитрост. Под конниците се намираха коне от Средна Марка, притежаващи чудовищна мощ — бойният кон се считаше за негоден ако теглото му не надхвърля цял тон. Макар и конницата да галопираше леко, ударът на плътната маса огромни коне и хора в тежки доспехи бе неотразим. Воините на гвардията,

чистокръвни ломарианци, преминаха през сарлонските редове подобно на ураган; всеки размахваше меч, секира или боен чук и удряше със сила, която бе усилена от мощта на коня му.

После, като се престоиха, нанесоха втори удар в тила на врага. Сега много гвардейци се сражаваха спешени — конете им бяха или убити или ранени. Внезапно падна коня под царя, но той продължи да се бие. Бравата му от божествения метал издаваше отмерен погребален звън, когато разсичаше сарлонските брони

Като по сигнал всички конни гвардейци се спешиха и заедно с останалите войници се устремиха към царя си, който блестеше ярко на слънцето.

— Накъде сега, сир? — завика Тедрик, извисявайки се над грохота на желязото.

— Към шатрата на Тагад, разбира се, ако е още там! — викна в отговор Фагон.

— Гвардейци, при мен! — зарева Тедрик. Стройте се в клин, както при щурма на храма на Сарпедион! Напред, към онази пурпурна шатра, за царя наш! Води ни, сир!

Тедрик и Скайр застанаха така зад царя, че изглеждаха като едно цяло. Ударът на клина възглавяван от тримата бойци в непробиваеми доспехи, противникът не издържа. За броени минути колоната гвардейци разкъса редиците на сарлонската пехота, достигна шатрата и нейния порядъчно изумен обитател. Златните тигри, изтъкани по блестящата коприна на шатрата се полюшваха от лекия вятър и изглеждаха като обхванати от ужас — тези величествени тигри, украсяващи герба на Сарлон и символ на славата и могъществото му.

— Предай се, Тагад Сарлонски, или ще умреш! — извика Фагон.

— Ако се предам, о Фагон от Ломара, какво ще поискаш... — започна Тагад, проявявайки готовност за помирение. Но внезапно, без да прекъсва думите си, сграбчи дългия си меч, скочи напред и удари така стремително, че нито Фагон, нито лордовете му, успяха да шавнат. Този яростен удар безспорно би изпратил ломарианския монарх на свиждане при прадедите му, ако не беше облечен в броня от божествена стомана. Звънвайки от наплещника, мечът на Тагад се счупи наполовина. Почти автоматично Фагон му отвърна. Бойната му брадва разсече железния шлем и черепа на противника и щом

херолдите разпространиха вестта, че Фагон е убил Тагад в ръкопашна схватка, сражението завърши.

— Капитан Скайр, на колена! — плоската страна на меча на Фагон докосна звънналата в отговор броня. — Стани, лорд Скайр Сарлонски!

* * *

— Нека бъде така — тихо прошепна Скандос-Едно и зае мястото на Скандос от Четвъртата Временна Линия.

Заплашващата цивилизацията катастрофа бе отложена поне за петстотин двадесет и девет години.

Издание:

ЧЕРНИЯТ МЕЧ (ГЕРОИЧНА ФАНТАСТИКА). 1993. Изд. Неохрон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.12 — Превод: Емил ОРМАНОВ или Красномир КРАЧУНОВ — с.145-204

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.